

Crítiques Luisa Miller Liceu

Liceu Opera
Barcelona

ÍNDICE

PRENSA	2
RADIO	20
TELEVISIÓN	22
INTERNET	24

PRENSA

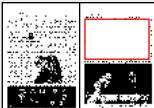
Liceu Opera
Barcelona

ÍNDICE

LUISA MILLER

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
14/07/19	LLUVIA DE ESTRELLAS EN 'LUISA MILLER' / El Periódico de Catalunya	5	1
14/07/19	'LUISA MILLER', UN PUNT FINAL TRÀGIC / El Punt Avui	6	1
14/07/19	'LUISA MILLER', UN PUNT FINAL TRÀGIC / El Punt Avui (Ed. Girona)	7	1
14/07/19	VERDI PARA CERRAR LA TEMPORADA DEL LICEU / La Razón (Ed. Cataluña)	8	1
15/07/19	UN VERDI MAYÚSCULO EN EL LICEU / El Periódico de Catalunya	9	2
15/07/19	EL LICEU DE LAS GRANDES VOCES EXALTA AL PÚBLICO / La Vanguardia	11	2
16/07/19	LES CARES DEL DIA / Ara	13	1
16/07/19	CRÍTICA DUES GRANS VEUS TANQUEN TEMPORADA AL LICEU / Ara -Estiu	14	1
16/07/19	'LUISA MILLER': NADA QUE TEMER SI SE TIENEN LAS MEJORES VOCES / El Mundo (Ed. Cataluña)	15	1
16/07/19	LAS LECCIONES DE PLÁCIDO DOMINGO / La Razón	16	1
16/07/19	OVACIÓN PARA LUISA MILLER / La Razón	17	1
17/07/19	ESPECTÁCULO VOCAL / La Vanguardia	18	1
18/07/19	BROCHE DE ORO PARA UNA ETAPA GRIS DEL LICEU / Abc (Ed. Cataluña)	19	1

LUISA MILLER

EL LICEU DESPIDE EL CURSO LÍRICO

Lluvia de estrellas en 'Luisa Miller'

► La ópera de Verdi llega en un montaje de Damiano Michieletto

PABLO MELÉNDEZ-HADDAD
BARCELONA

Una lluvia de estrellas es la que el Liceu tiene preparada para despedir el curso lírico. De la mano de Luisa Miller subirán al escenario del Gran Teatre dos repartos a cargo de las diez funciones programadas entre hoy y el 27 de julio. El primero lo encabezan la soprano Sondra Radvanovsky y el tenor Piotr Beczala, mientras que el segundo correrá por cuenta de Eleonora Buratto y Arturo Chacón-Cruz. La obra, que no se veía en el coliseo de la

Rambla desde el 2008, llega en una particular puesta en escena de Damiano Michieletto que indaga en los protagonistas cuando eran niños, un viaje psicológico en un interesante juego de espejos que sorprende.

Radvanovsky, que en el Liceu ha vivido grandes éxitos en papeles emblemáticos como Tosca, Aida, Norma o Maddalena de Coigny, afirma que con Luisa realiza toda una trayectoria vital, comenzando con la inocencia del personaje hasta un final provocado por «un giro inesperado del guion» a cargo del personaje de Rodolfo.

La intérprete aprovechó para recordar a Montserrat Caballé, gran intérprete de Luisa: «Como ella hay una sola en cada generación», definiéndola como una inspiración y a quien le dedicará el recital que ofrecerá en el Festival de Peralada el 17 de agosto.

Beczala, que dejó un Werther para el recuerdo en el Liceu, re-

conoce que Rodolfo, su personaje, también evoluciona durante una ópera que al principio evoca la ligereza del bel canto de Donizetti para acabar con un dramatismo del Verdi más maduro. Recuerda que debutó en el papel hace cuatro años en una versión concierto: «Es un personaje magnífico que te ayuda a trabajar tu

► Sondra Radvanovsky y Piotr Beczala, en 'Luisa Miller'.

manera de enfocar el canto verdiano y a cómo aplicar tus posibilidades a nivel de la voz».

Buratto debutó en el papel de Luisa al igual que Chacón-Cruz en el de Rodolfo, quien admite que las dos primeras veces que vio esta ópera no la entendió por lo complicado del libreto, pero que la música comuñe porque «es hermosa y está llena de vida».

En el podio debutó en el Liceu el venezolano Domingo Hindoyan; para 'Luisa Miller' posee «las mejores características de Verdi». El punto débil, según el maestro, radica en lo complicado del libreto, «que dejó insatisfecho incluso a su autor».

AMOR IMPOSIBLE // La producción, estrenada en el 2010 en la Ópera de Zúrich, la repone en el Liceu Ulrich Senn, quien ha explicado que esta ópera que se sitúa en el Tirol a principios del siglo XVIII y que narra el amor imposible entre Luisa y Rodolfo al que se oponen sus familias forma parte de un tema «muy importante para Verdi, como es el de las relaciones paterno-familiares, sin la presencia de la madre», algo común en diversas de sus óperas. La propuesta opta por un escenario giratorio en el que se suceden los diferentes espacios, aunque todo, además, se divide en dos plantas, una para la burguesía y «otra que corresponde a otra clase social». ■

La soprano dels EUA Sondra Radvanovsky i el tenor polonès Piotr Beczala, durant un assaig al Liceu ■ QUIQUE GARCÍA / EFE

L'òpera de Verdi tanca la temporada del Liceu amb Sondra Radvanovsky i Piotr Beczala de protagonistes

'Luisa Miller', un punt final tràgic

Redacció
BARCELONA

L'estrena, aquesta tarda, de *Luisa Miller*, una de les obres més romàntiques de Giuseppe Verdi, posarà punt final a la temporada del Gran Teatre del Liceu. El muntatge suposa el debut a Barcelona del director musical veneçolà Domingo Hindoyan, un dels joves mestres més rellevants de l'escena internacional, que conduirà l'orquestra i el cor de la casa. Dos repartiments encapsulats per la soprano nord-americana Sondra Radvanovsky i el tenor polonès Piotr Beczala interpretaren un espectacle amb direcció escènica de l'italià Dammiano Micheletto, que ha creat per a aquesta òpera una impactant posada en escena plena de dualitats i jocs de simetria. Estrena-

da a l'Oprenhaus de Zuric l'any 2010, *Luisa Miller* es podrà veure al Liceu fins al dia 27 de juliol.

Radvanovsky i Beczala s'alternaran en els papers protagonistes de Luisa i Rodolfo amb les veus de la italiana Eleanora Buratto i el mexicà Arturo Chacón-Cruz. En aquest sentit, Hindoyan destaca la qualitat dels dos repartiments. "És una òpera que s'ha de venir a veure dues vegades perquè els dos càstings són fantàstics i molt diferents, cadascun amb característiques pròpies. El públic no veurà dos cops la mateixa òpera", va dir, en declaracions recollides per ACN.

L'amor, la gelosia, el poder, l'engany i la traïció són els temes sobre què pivota una obra que situa l'espectador al Tirol de principi del segle XVIII i

que gira entorn de l'amor impossible entre Rodolfo i Luisa. L'oposició dels seus pares a la relació condrirà a un final tràgic. En aquest sentit, Beczala remarcava, en la compareixença davant la premsa la importància del drama familiar del compositor italià: "El conflicte entre pares i fills és molt constant en les obres de Verdi. No sé si té

El jove director musical veneçolà Domingo Hindoyan debuta al Liceu

relació amb la seva biografia, tot i que, en aquest cas, sembla que fa les paus amb el tema, ja que és l'única de les seves obres en què la generació jove aconsegueix triomfar."

Els protagonistes destaquen la dificultat de l'obra. "M'agraden els reptes i *Luisa Miller* ho és; n'és un exemple la primera ària", ressalta Radvanovsky. "Verdi exigeix una flexibilitat molt àmplia a la veu, com la que tenia Caballé, i això resulta una excel·lent medicina per a la veu", hi afegeix.

Luisa Miller és un melodrama tràgic basat en una peça teatral de Friedrich von Schiller, representat en tres actes i amb llibret de Salvador Cammarano. L'òpera es va estrenar el 1849 a Nàpols i va aterrar a Barcelona dos anys més tard. ■

La soprano dels EUA Sondra Radvanovsky i el tenor polonès Piotr Beczala, durant un assaig al Liceu ■ QUIQUE GARCÍA / EFE

L'òpera de Verdi tanca la temporada del Liceu amb Sondra Radvanovsky i Piotr Beczala de protagonistes

'Luisa Miller', un punt final tràgic

Redacció
BARCELONA

L'estrena, aquesta tarda, de *Luisa Miller*, una de les obres més romàntiques de Giuseppe Verdi, posarà punt final a la temporada del Gran Teatre del Liceu. El muntatge suposa el debut a Barcelona del director musical veneçolà Domingo Hindoyan, un dels joves mestres més rellevants de l'escena internacional, que conduirà l'orquestra i el cor de la casa. Dos repartiments encapsulats per la soprano nord-americana Sondra Radvanovsky i el tenor polonès Piotr Beczala interpretaren un espectacle amb direcció escènica de l'italià Damiano Micheletto, que ha creat per a aquesta òpera una impactant posada en escena plena de dualitats i jocs de simetria. Estrena-

da a l'Opérahaus de Zuric l'any 2010, *Luisa Miller* es podrà veure al Liceu fins al dia 27 de juliol.

Radvanovsky i Beczala s'alternaran en els papers protagonistes de Luisa i Rodolfo amb les veus de la italiana Eleanora Buratto i el mexicà Arturo Chacón-Cruz. En aquest sentit, Hindoyan destaca la qualitat dels dos repartiments. "És una òpera que s'ha de venir a veure dues vegades perquè els dos càstings són fantàstics i molt diferents, cadascun amb característiques pròpies. El públic no veurà dos cops la mateixa òpera", va dir, en declaracions recollides per ACN.

L'amor, la gelosia, el poder, l'engany i la traïció són els temes sobre què pivota una obra que situa l'espectador al Tirol de principi del segle XVIII i

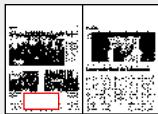
que gira entorn de l'amor impossible entre Rodolfo i Luisa. L'oposició dels seus pares a la relació conduirà a un final tràgic. En aquest sentit, Beczala remarcava, en la compareixença davant la premsa la importància del drama familiar del compositor italià: "El conflicte entre pares i fills és molt constant en les obres de Verdi. No sé si té

El jove director musical veneçolà Domingo Hindoyan debuta al Liceu

relació amb la seva biografia, tot i que, en aquest cas, sembla que fa les paus amb el tema, ja que és l'única de les seves obres en què la generació jove aconsegueix triomfar."

Els protagonistes destaquen la dificultat de l'obra. "M'agraden els reptes i *Luisa Miller* ho és; n'és un exemple la primera ària", ressalta Radvanovsky. "Verdi exigeix una flexibilitat molt amplia a la veu, com la que tenia Caballé, i això resulta una excel·lent medicina per a la veu", hi afegeix.

Luisa Miller és un melodrama tràgic basat en una peça teatral de Friedrich von Schiller, representat en tres actes i amb llibret de Salvador Cammarano. L'òpera es va estrenar el 1849 a Nàpols i va aterrar a Barcelona dos anys més tard. ■

Verdi para cerrar la temporada del Liceu

La soprano norteamericana Sondra Radvanovsky y el tenor polaco Piotr Beczala, dos de los cantantes más destacados del panorama operístico actual, cierran la temporada del Gran Teatro del Liceu con «Luisa Miller», de Giuseppe Verdi, en un impactante montaje dirigido por Damiano Michieletto.

Un Verdi mayúsculo en el Liceu

CRÓNICA Sondra Radvanovsky y Piotr Beczala triunfan en la ópera 'Luisa Miller'

PABLO MELÉNDEZ-HADDAD
BARCELONA

Nada mejor que un Verdi para capear los calores de verano y el bochorno de las tormentas. Así lo piensa el Liceu y por ello ha programado 10 funciones de la poco representada *Luisa Miller*, ópera en la que se cruzan amor, odios ancestrales heredados y poder político. Dos familias enfrentadas cuyos vástagos se enamoran construyendo un amor imposible que solo la muerte salvará. En este regreso, ayer, al Gran Teatre, la versión de Damiano Michieletto remueve la obra hasta sus cimientos al sen-

tar a los padres de los protagonistas en el diván del psicoanalista para mostrarlos en su relación con sus hijos en su infancia, desdoblándolos en un interesante juego de espejos. La propuesta funciona si se va al teatro con los deberes hechos, esto es, conociendo la trama verdiana y las ideas de Michieletto. Si el odio entre las familias es heredado –tipo Montesco/Capuleto–, es hasta probable que ambos protagonistas incluso se hubiesen conocido desde pequeños.

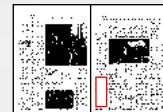
Pero en este tipo de óperas lo que más importa es la música y el canto, y el Liceu ha contado

► Radvanovsky y Beczala (a la izquierda), en 'Luisa Miller'.

con dos de los más grandes exponentes de la pareja protagonista, la soprano canadiense de origen estadounidense Sondra Radvanovsky como una Luisa excepcional, un vozarrón nada indómito que sabe aplicar tanto pianísimos y sutilezas –estuvo simplemente maravillosa en los detalles de «*Tu puniscimi, o Signore*» y tanto en «*La tomba è un letto*» como en «*Padre, ricevi l'estremo addio*»– como cañonazos, y esto es lo que le pide la partitura. Fue ovacionada.

Lo mismo puede decirse del siempre elegante Piotr Beczala, que como Rodolfo supo despeinarse con unos expresivos golpes de glotis, unos agudos espectaculares y un torrente vocal demolidor para entregarse a un personaje apasionado y muy bien planteado a nivel vocal; su escena del segundo acto fue pura dinamita y el público se lo supo agradecer.

También funcionó el resto de la compañía con el genial, poderoso y bien fraseado Miller de Michael Chioldi, junto a la convincente y seductora Federica de J’Nai Bridges –una voz de hermoso esmalte– y al sonoro y entregado Walter de Dmitry Bellosselskiy. A buen nivel se movieron el ambicioso Wurm de Mirko Mimica y la fiel Laura de Gemma Coma-Alabert.

CORO IMPPECABLE// El tratamiento del coro –impecable en sus partes– es estático y decorativo y hubo una excelente respuesta de la Simfónica del Liceu. La partitura exige a músicos e intérpretes una línea belcantista cargada de acentos dramáticos y estos estuvieron presentes en la concertación del aquí debutante Domingo Hindoyan, siempre preciso y teatral, reflejando la tensión de la partitura ya desde la sinfonía. Sí, ¡Que viva Verdi! ≡

Fin de la etapa Scheppelmann en el Gran Teatre

El Liceu de las grandes voces exalta al público

Esplendoroso estreno de 'Luisa Miller' de Verdi, con vítores al final y durante la función

ESCENARIOS**Maricel Chavarría**

El verano le sienta bien a la ópera. Y si se trata de un título algo desconocido, con una partitura espectacular y defendida en el escenario por un reparto de campanillas, el éxito no tiene parangón. Sondra Radvanovsky, digna heredera de Montserrat Caballé, capaz de acercarse como ninguna otra soprano a los piamismos de la diva catalana, y Piotr Beczala, el tenor que ya no tiene rival en el corazón del público liceísta, bordaron ayer la función de estreno de *Luisa Miller* de Verdi. Y encendiéndo al público del teatro de la Rambla, que les agasajó tras las principales arias, dedicándoles un aplauso final de nueve minutos.

Fue una exaltación en diversos sentidos. El primero, claro está, por la habilidad dramática y vocal del reparto escogido por la directora artística saliente, Christina Scheppeleman. Un virtuosismo que se pone especialmente de relieve en esta obra bisagra de Verdi, donde el compositor recoge tanto el belcantismo tardío de sus orígenes como los postulados del drama musical que le convertirían en uno de los autores más destacados del Risorgimento italiano. Radvanovsky –quién suerte tiene Barcelona de haber he-

cho suya a esta espléndida intérprete y mejor persona– hizo gala de esta rara cualidad que es tener una voz actoral, capaz de matices, cambios de registro y color, capaz de giros emocionales con los que en definitiva contribuir al drama y la narración de la trama. Y un luminoso Beczala demostró una vez más –en su cuarto título en el Liceu, después de *Faust*, *Werther* y *Ballo in maschera*– que en realidad el podio tenoril internacional lo detenta él, por potencia, belleza y carácter vocal. El público, enloquecido, era incapaz de dejarle continuar tras la famosa aria “Quando le sere al placido”.

No sólo la pareja protagonista brillaba en esta producción, pues como bien apunta Scheppelmann, *Luisa Miller* no se hace muy a menudo precisamente porque exige

media docena de cantantes muy solventes. Y en este caso, quien no le iba a la zaga a la pareja protagonista era el barítono Michael Chioldi, en el papel del soldado Miller, que fue el primero en ser aplaudido tras su primera aria, “Sacra la scelta è d'un consorte”. Es el momento en que le dice a Wurm (Marko Mimica), el zafio pretendiente de su hija, que la elección del consorte ha de ser libre.

La trama de este drama burgués ambientado en el Tirol del siglo XVIII ahonda en la potestad que en aquella época tenía el padre de entrometerse en la elección de pareja que hacían sus hijos e hijas. Un tema recurrente en la obra de Verdi. Pero en esta ocasión, la cosa va mucho más allá. Se podría decir que dos segundos antes de que el drag queen Taylor Mac subiera a escena rituales contra el patriarcado –como se vio la semana pasada en el Festival Grec–, el compositor milanés ya hacía lo propio con sus óperas. Así de crudo es el retrato de la masculinidad en esta *Luisa Miller* en la que la protagonista, por no tener, no tiene ni la oportunidad de suicidarse.

En resumen, Rodolfo, su enamorado y hijo del conde Walter (el sólido bajo Dmitry Belosselskiy), se ha presentado a Luisa bajo una falsa identidad. Y así han vivido un intensísimo enamoramiento. Paralelamente, la desdichada joven es pretendida, como decíamos, por el mandarín del conde, Wurm, que

Divos por mérito propio. Sondra Radvanovsky y Piotr Beczala cautivan al público en una ópera que precisa

de media docena de voces incontestables, entre ellas la del barítono Michael Chioldi (dcha.) como padre de Luisa

de los hombres de la trama está del lado de Verdi. Pero ni siquiera. Pues cuando Miller se enterá de que Carlo es en realidad Rodolfo, el hijo del “orgulloso Walter”, se niega en redondo a que su hija se case con él.

Ciertamente, el libreto de Salvadore Cammarano que está inspirado en la dramaturgia de *Cábala y amor*, de Friedrich Schiller, es más bien alocado, como correspondería a los dramas belcantistas, pero con la contundencia del verismo. Lo que convierte la historia en algo digno de análisis por el retrato que hace de ese fondo talibán que arrastra

CONDENA PATRIARCAL

Dos siglos antes de que Taylor Mac celebrara ritos antipatriarcado, Verdi ya hacía lo propio

APLAUSOS

El liceísmo honra la labor de Radvanovsky y Beczala con 9 minutos de aplausos finales

tiene la osadía de exigirle al soldado Miller la mano de su hija. “¿Acaso no tienes poder sobre ella para obligarla a casarse conmigo?”, le espeta. A lo que Miller responde con la mencionada aria... “En la Tierra un padre se asemeja a Dios por su bondad, no por su rigor”. Hasta aquí, en el primer acto, se diría que alguno

CELIA ATSET/NORD MEDIA

la sociedad occidental. Ahí va una muestra: en la escena en la que el conde le prohíbe a Rodolfo seguir envoiado con la hija de Miller –pues le quiere casar con la duquesa Federica (interesante J’Nai Bridges)–, Wrum aprovecha para presentarse como pretendiente, ante lo que Rodolfo, lejos de ponerse del lado de su amada, enloquece de celos y amenaza con matarla antes que dejar que sea de otro. “Adelante, mátala”, le espeta su padre. Rodolfo cambia de idea –¡buf!–, pero ahora es Wrum el que apunta a Luisa con una pistola por orden del conde, al tiempo que su propio padre le prohíbe que se

comprometa con la familia pudiente.

Merece la pena no hacer un spoiler siendo esta una ópera poco representada. Hay que acudir a verla, tanto en este reparto como con el que encabezan el mexicano Arturo Chacón-Cruz y la italiana Eleonora Buratto. La puesta en escena de Damiano Michieletto no pasará a los anales de la ópera por a dirección de actores –el coro es especialmente estático: “es la moda del minimalismo”, reía a posteriori la directora, Conxita García–, pero los recursos escénicos son elegantes y está bien vista la introducción de dos pequeños actores que interpretan a Rodolfo y

Luisa de niños, como de hecho aún les consideran sus respectivos padres.

La orquesta del teatro hizo un trabajo correcto bajo la dirección de Domingo Hindoyan, que mantuvo el pulso del suspense verdiano. De hecho el público se llevaba consigo el tono del drama durante el entreacto. Hasta que llegaban al bar y los del catering Singularis les servían un zumo de naranja de pote y un bocadillo gomoso de jamón.

Así no hay quien coja fuerzas para la segunda parte. ¿Es que no había quedado claro que en el Saló dels Miralls el glamour no lo ponen tanto los espejos como el zumo recién exprimido?●

LES CARES DEL DIA

Donald Trump

 El president dels EUA ha rebutjat el clau en el seu discurs racista i xenòfob. Per rebutjar les crítiques de quatre congressistes demòcrates a la política d'immigració els va dir que "odien" el seu país i els va recomanar que tornin "als llocs d'on venien". Ocasio-Cortez, Pressley i Tlaib són nascudes als Estats Units, i Omar hi va arribar de petita. **P. 08**

Julià Guillamon

 L'escriptor barceloní va fer fa 18 anys l'inèdit i complex exercici de pensar Barcelona des de la contracultura amb *La ciutat interrompuda* (La Magrana). Ara Anagrama reedita el llibre i Guillamon ha afrontat una actualització no menys complexa. Assegura que aquella "interrupció" institucional s'ha confirmat, i, en algun cas, ha sigut pitjor del que preveia. **P. 06 (ESTIU)**

Sondra Radvanovsky

 La soprano nord-americana, juntament amb el tenor polonès Piotr Beczala, va regalar al públic del Liceu un immillorable final de temporada amb la seva exhibició a la verdiana *Luisa Miller*. De Radvanovsky se n'elogia la delicadesa i la pulcritud, sense que això rebaixi ni una mica la seva capacitat expressiva. **P. 09 (ESTIU)**

Prensa: Diaria
Tirada: 25.999 Ejemplares
Difusión: 15.427 Ejemplares

La soprano Sondra Radvanovsky i el tenor Piotr Beczala durant la representació de *Luisa Miller* al Liceu. A. BOFILL / GRAN TEATRE DEL LICEU

CRÍTICA

Dues grans veus tanquen temporada al Liceu

Els extraordinaris Piotr Beczala i Sondra Radvanovsky posen punt final a l'era de Christina Scheppeleman

TEXT JAUME RADIGALES

'LUISA MILLER'
GRAN TEATRE DEL LICEU 14 DE JULIOL

Quan Verdi va estrenar *Luisa Miller* (1849) havien passat 65 anys del moment en què Friedrich Schiller havia escrit el drama en què es basa l'òpera, *Kabale und*

Liebe. La Revolució Francesa i Napoleó ja eren història i, a més, un text com el de Schiller provocaria no poques incompatibilitats a la ciutat de Nàpols, destinataria de l'òpera amb un llibret de Salvatore Cammarano que deixa l'obra original reduïda a l'esquelet i amb bastantes alteracions per no ser trepitjada per la censura borbònica.

Verdi, a més, adopta amb *Luisa Miller* l'inici d'un estil nou, tot i que encara amb

arrels risorgimentals i fins i tot belcantistes. Però la *segonda maniera* ja és ben present a la partitura, així com els postulats que més endavant culminaran en els principis estètics de la *parola scenica*. Tot plegat dona com a resultat una obra que no és gens fàcil de muntar (ni de cantar) i amb riscos contra els quals és fàcil estavellar-se. No és el cas de l'espectacle vist al Liceu, tot i que estem lluny d'una obra mestra.

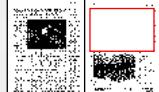
Al teatre de la Rambla, i com a final de temporada i de l'era Scheppeleman, el muntatge de Damiano Michieletto procedent de Zuric dista de ser genial. Es vol acostar a *Kabale und Liebe* i la jugada surt bé a mitges. Hi ha algunes escenes massa convencionals i poca precisió en el retrat dels personatges, però Michieletto aprofita el marc escenogràfic de Paolo Fantin per incidir en la diferència de dos estrats socials (el dels Walter i el dels Miller), amb solucions ben trobades i amb ocasionals encerts al costat de moments menys interessants.

Dos cantants immensos

L'apartat musical va ser molt més reeixit, començant per la direcció carnosa i ben resolta de Domingo Hindoyan al capdavant d'una orquestra ben preparada i amb intervencions felices de la corda i la fusta. El cor va estar molt millor que altres vegades aquesta temporada, i sobretot cal celebrar la trobada de dos cantants immensos dalt de l'escenari: Sondra Radvanovsky i Piotr Beczala. La soprano nord-americana és una Luisa pulcra, delicada i que juga bé la carta del belcantisme tardà, així com la de l'expressivitat. Beczala és un Rodolfo senzillament extraordinari, d'emissió poderosa, fraseig pulcre i emoció latent de cap a cap de la partitura, ben complementats pel notable Miller de Michael Chioldi, brillant al tercer acte. Es pot dir que el públic es va rescabalar d'una grisa temporada liceista a nivell vocal.

D'altra banda, va complir, i bé, el Walter de l'ocasionalment poc rotund Dmitri Belosselski, amb un color típicament eslau. El Wurm de Marko Mimica va ser poc incisiu en l'aspecte vocal i un pèl grotesc en l'escènic, i la Federica de J'Nai Bridges va passar sense pena ni glòria. Merescuts aplaudiments, per cert, per a Albert Casals i Gemma Co-ma-Alabert.

Aquesta *Luisa Miller* serà un final de temporada que, si bé no és la fi de festa anunciada pel Liceu, sí que és un fermall de plata amb què Christina Scheppeleman acaba la seva tasca com a directora artística del teatre barceloní, tot i que la pròxima encara és resultat del disseny de la intendent alemanya. Una tasca amb llums iombres i amb ocasionals bons resultats però amb massa grisos, segurament deguts a restriccions pressupostàries. Bona sort!♦

Prensa: Diaria
Tirada: 8.183 Ejemplares
Difusión: 4.689 Ejemplares

CRÍTICA GRAN TEATRE DEL LICEU / 14 DE JULIO DE 2019

Luisa Miller': nada que temer si se tienen las mejores voces

JAVIER BLÁNQUEZ BARCELONA

Hubo una época en la que la ópera era de los compositores: tanto daba quién cantara, o de quién fuera la historia, lo importante era que la partitura la firmaba Verdi. Luego llegó la época de las grandes *prima donne*, de las voces superlativas: daba igual que la ópera fuera de Verdi, lo importante era que la cantaba Maria Callas. En los últimos años, el centro de atención del negocio, en muchos casos, se ha orientado hacia el director de escena, y todo gira a su alrededor: si es una nueva versión de Damiano Michieletto –por citar el nombre de quien firma la *Luisa Miller* del Liceu, el nuevo chico milagroso del gremio–, ahí tenemos un aliciente tanto o más suficiente que el autor de la obra, el director musical o los cantantes en los papeles protagonistas.

Todo eso lleva a diseñar una nueva jerarquía en el espectáculo de la ópera –al cual aludía la soprano Sondra Radvanovsky en la entrevista aparecida en estas mismas páginas el pasado viernes– según la cual lo que atraería al público hasta los teatros sería el hecho de explicar una historia, y la forma de contarla, y no tanto la pureza o el virtuosismo de

Sondra Radvanovsky y Piotr Beczala anteayer en el Liceu. A. BOFILL

las voces. Sondra hablaba en general, pero en esa generalidad se esconden muchos casos particulares en los que una velada ha sido gloriosa, o un fiasco, por una idea del director de escena, y no tanto por la perfección del canto.

Como en toda generalización que se plantea como norma, evidentemente, hay excepciones. La temporada 2018/2019 del Gran Teatre del Liceu llega a su fin, y lo hace con un

título de Verdi del segundo nivel de popularidad del compositor, pero con una historia de la que aún se pueden sacar muchas lecciones para el presente –la importancia de saber leer un rostro para detectar una mentira, y cómo nuestros actos deben estar guiados por el amor–, pero si la tarde del domingo, durante el estreno, fue para enmarcar no fue ni por la puesta en escena ni por el redescubrimiento de una música arrin-

conada en los márgenes del siglo XIX, sino por las voces. Por lo que siempre ha sido la ópera: el arte del canto sublime.

La historia de *Luisa Miller* –inspirada en una obra teatral de Schiller– es la del amor puro: ella busca casarse con el hombre al que ha entregado su corazón, sin condiciones, y cuando su padre cae preso debe renunciar a su amor de juventud por otro amor superior: el del padre. Al final, ella morirá por culpa de los errores ajenos, pero lo hará con la convicción de haber hecho lo que debía, lo correcto en una situación de arrinconamiento. Es una sinopsis que se puede desgranar de muchos modos –con profundidad psicológica, con elementos alegóricos o modernizándola hasta hacerla pasar por una fábula del siglo XXI, por ejemplo–, pero Damiano Michieletto, un regista tan atrevido a veces como conservador en otras, ha preferido esta vez ajustar el montaje al texto, y tanto los muebles, las puertas y la ropa son la misma que podrían verse una tarde verano en Weimar en 1790.

Ante la duda –y, sobre todo, con un material literario tan sólido–, la opción del director de escena vene-

ciano parecía la más oportuna: que la opulencia visual y los cuidados contrastes entre sombra y luz ayudaran a acompañar una historia trágica con numerosos cambios de espacio, que él resuelve hábilmente con una tarima giratoria. Pero así lo único que se consigue es contar bien la historia de Luisa Miller, no llevarla a otra dimensión. Y ahí es cuando entran en juego los cantantes.

La pareja estelar protagonista del primer elenco –Sondra Radvanovsky en el papel de Luisa, y el tenor polaco Piotr Beczala como Rodolfo– es, posiblemente, una de las más sólidas y apasionantes del momento, los dos llegan a estas funciones en un estado perfecto de revista, maduras y sabias, y cada vez que completaban sus arias estelares respectivas –*Tu punisci mi*, *O Signore* y la famosa *Preghiera* en el caso de ella, *Quando le sere al placido* en la parte del tenor– el teatro se venía abajo, con aplausos prolongados y merecidos porque estábamos ante ese bien tanpreciado de la ópera que es escuchar a la voz adecuada para un papel tan rico: de volumen contundente, de elasticidad máxima, sobrias y con recursos –agudos de pecho, *pianissimos* en la tesitura alta– e interpretaciones actorales convincentes.

En definitiva, ópera al más alto nivel sostenida también por las voces graves –en particular las de Dmitry Belosselskiy (Conde Walter) y Michael Chioldi (Miller padre)– para dar aún más lustre a una función que devolvió la esencia primera del espectáculo: la historia es importante, sin duda, pero cantarla bien es negociable.

CRÍTICA DE ÓPERA TEATRO REAL

Las lecciones de Plácido Domingo

«Giovanna D'Arco» de Verdi. **Voces:**
Michael Fabiano, Plácido Domingo,
Carmen Giannattasio, Moisés Marín,
Fernando Radó. Orquesta y Coro Titulares
del Teatro Real. **Dirección musical:** James
Conlon. Teatro Real. Madrid, 14-VII-2019.

Concluye una muy positiva temporada del Teatro Real en la que se ha alcanzado el nivel deseado para un teatro de primera fila. Recordemos solo los dos últimos títulos escenificados y los dos en versión de concierto. En «Capriccio» se alcanzó prácticamente la perfección tanto escénica como vocal y en «Il trovatore», con problemas escénicos, hubo un primer reparto difícilmente mejorable hoy día. «Agricippina», en concierto, tuvo sus más y sus menos, pero dentro de un destacable nivel.

«Giovanna D'Arco» es la séptima ópera de Verdi, que ya había escrito obras de tanto relieve como «Nabucco», «I due Foscari» y, sobre todo «Ernani», y que no alcanzaría el nivel de ellas. Compuesta en tres meses durante los bautizados como «años de galera» es hoy, con razón, una de las menos representadas. Verdi es ya muy reconocible, pero el Verdi de oficio y también mucho del de Donizetti. En Bilbao se pudo ver con un buen reparto, encabezado por Krassimira Stoyanova, en 2013 y en La Scala se ofreció en 2015 con Netrebko, Meli y también Domingo. El Real la programó en concierto, lo que

parece una idea acertada, pues el libreto ha sido siempre muy denostado. Su autor, Temistocle Solera, fue figura muy pintoresca, no solo responsable también del de «Nabucco» sino empresario del mismísimo Teatro Real y, según rumores de la época, incluso amante de Isabel II. También tuvo influencia en el Liceo, el que por cierto programa en estas fechas la «Luisa Miller» de cuatro años más tarde.

Musicalmente es irregular, respondiendo bastante al belcantismo donizettiano, con momentos de inspirado lirismo y mucha marcha militar. Destacables especialmente y por orden de menos a más el dúo de Giovan-

na con Carlo, con su padre Giacomo y el concertante final con la muerte de la protagonista por heridas en la batalla y no en la hoguera. Realmente la ópera se reduce, aunque con cinco papeles, a los tres roles de soprano, tenor y barítono. Los tres tienen mucho que cantar. La grabación de 1973 con Caballé, Milness y Domingo en el papel de Carlo con dirección de Levine no ha sido superada y resulta inigualable en vivo.

James Conlon es maestro muy conocido en el Real, donde ha dirigido ya tres títulos verdianos. Muy en sintonía con Domingo es director solvente, que sabe imprimir ritmo y mantener todo bajo control, salvo quizás el coro,

que vuelve a pasarse en volumen. No necesita tal exhibición, que además perjudica. Excelente la orquesta, también generosa en sonido. Conlon fue clave en el desarrollo del espectáculo.

Ni es barítono, ni es tenor, es Plácido Domingo y, créanme, merece la pena seguir escuchándole. Es un artista único en la historia lírica por muchos motivos. Artista en el más amplio sentido de la palabra, por encima de cantante, que siempre imprime a sus interpretaciones una musicalidad excepcional, que ama con intensidad a su profesión y que, probablemente, no puede vivir sin ella. Empezó como barítono, pasó a ser uno de los tenores que están en los

primeros lugares de la historia operística y termina su carrera vocal como barítono. Sabemos que no posee la cuerda barítonal canónica, cosa que él mismo admite, pero estando en forma siempre hay cosas por las que es capaz de admirar y que provienen de esa categoría artística que, como Barenboim por citar otro ejemplo, muy pocos alcanzan. Sucedía con su Carlo. Su fraseo, su línea de canto en la primera parte –evito escribir de la cabecera– del ya citado dúo con su hija del tercer acto hizo que se me humedeciesen los ojos, porque mostraba una categoría hoy inexistente. Otro mundo y eso que había un estupendo tenor, Michael Fabiano, uno de los más cotizados del presente, como lo es Francesca Meli en el «Trovatore» del Real. Ambos entre lo más granado de hoy, mas la diferencia con la talla de Domingo es patente. Fabiano posee un timbre gratísimo y caudal, pero tiene muchas cosas que aprender del maestro Domingo. Y, mucho más Carmen Giannattasio de Caballé. Todo en mezzo-forte, sin pianos, filados o medios voces, frecuentemente destemplada arriba y, eso sí, con mucho lucimiento de vestuario. No es una mala soprano pero bajó el nivel. No podemos vivir de recuerdos, pero tampoco olvidar. Por eso, sí, hay que disfrutar con lo que tenemos pero, también, con lo que aún nos recuerde el oro de la ópera, cuando ésta llegaba a emocionar a todo el auditorio.

JAVIER DEL REAL

El tenor
Plácido
Domingo y
la soprano
Carmen
Giannattasio,
durante el
estreno de
«Giovanna
d'Arco»

Gonzalo ALONSO

Ovación para Luisa Miller

Voces: Dmitry Belosselskiy, Piotr Beczala, J'Nai Bridges, Marko Mimica, Michael Chioldi, Sondra Radvanovsky, Gemma Coma-Alabert, Albert Casals.
Dirección musical: Domingo Hindoyan.
Dirección de escena: Damiano Michieletto. Gran Teatro del Liceo, Barcelona 14-VII-2019.

El último título de la temporada oficial de Christina Scheppelmann ha sido todo un éxito, uniéndose a los de «Katia Kavanova» o

«Rodelinda» que han sido de lo mejor de la temporada. En esta propuesta ha destacado la dirección musical del joven venezolano Domingo Hindoyan, formado como violinista en El Sistema en su país natal y posteriormente como director musical en Ginebra y asistente de Daniel Barenboim. Su lectura de Luisa Miller fue muy impactante por la calidad en que destacó toda la viveza y la excelencia de la partitura verdiana, el equilibrio entre la Orquesta Sinfónica del Liceu y el importante elenco de cantantes. A ello hay que añadir un elenco de primer

nivel en el que destacó la pareja protagonista: Sondra Radvanovsky cosechó un gran éxito como Luisa, sin duda un papel que le va a la perfección. Voz impactante, capaz de matizar y emocionar, y que ofreció unos agudos de enorme proyección, por encima de la orquesta y del resto del elenco incluyendo al excelente Rodolfo de Beczala. El tenor está también en un momento extraordinario de su carrera y presentó un Rodolfo viril, elegante y de gran clase triunfando plenamente con este también atormentado personaje tan típico del romanticismo del siglo XIX. Los padres de

ambos estuvieron muy bien representados; Dmitry Belosselskiy fue un auténtico y malvado Conde Walter, gracias a una nobleza, importante emisión y también el emotivo Miller de Michael Chioldi que formó una excelente pareja musical con su hija Luisa. Muy interesante Marko Mimica como el perverso Wurm. Todo un lujo por su parte de la mezzosoprano J'Nai Bridges, como una atractiva y carismática Federica de timbre oscuro y pastosa emisión. Una producción modernizada y minimalista de Damiano Michieletto que jugaba con una gran residencia nobiliaria en lo

alto y unos sótanos grises donde transcurre el drama basado en la violencia, el asesinato y la extorsión de los más débiles enmarcado dentro de los poderes feudales y paternales, ya que el interés de la obra se centra en el amor de la pareja y las relaciones paterno filiales de ambos con sus progenitores. Una producción no demasiado vistosa, pero que facilita la consecución de la trama sin perturbarla. Todo un éxito que fue muy aplaudido y vitoreado por el público del Liceu.

Fernando SANS RIVÈRE

CRÍTICA DE ÓPERA TEATRO DEL LICEO

CRÍTICA DE ÓPERA

Luisa Miller

Intérpretes: S. Radvanovsky (Luisa), P. Beczala (Rodolfo), M. Chioldi (Miller), D. Belosselskiy (Conde Walter), M. Mimica (Wurm), J'Nai Bridges (Federica), G. Coma-Alabert (Laura), A. Casals (Aldeano). Orquesta y Cor del Gran Teatre del Liceu. Dir. Mus.: D. Hindoyan. Dir. esc.: D. Michieletto. Producción del Opernhaus de Zurich

Lugar y fecha: Gran Teatre del Liceu (14/VII/2019)

JORDI MADDALENO

Público puesto en pie y rotundo éxito de la pareja Sondra Radvanovsky y Piotr Beczala en el último estreno de la temporada con *Luisa Miller*. El destino ha querido que coincida un

Espectáculo vocal

título infravalorado dentro de la obra verdiana con la despedida de Christina Scheppelmann como directora artística del Liceu, cargo que ha ocupado desde el 2014, y cuya labor al frente del primer coliseo lírico español para algunos también ha sido subestimada. No lo será en el recuerdo con este título cuyo reparto es digno del Met o de La Scala.

Radvanovsky es ya una diva de la casa. El siempre fervoroso público del Liceu así se lo demostró con vítores sólo al alcance de las míticas y recordadas Gruberova, Marton o por supuesto la Superba Caballé. Radvanovsky avanza de alguna ma-

nera el homenaje que le dedicará este verano en Peralada, con un papel emblemático de Caballé, que es puro alarde vocal. Control técnico, flexibilidad, potencia, búsqueda de matices, *morbidezza*, con unos *piani* y *sfumature* irresistibles, que transforman su encarnación en un festival de canto verdiano. Radvanovsky demuestra por qué seguramente es la mejor soprano verdiana actual.

El lujo continua con el Rodolfo del igneo Piotr Beczala, la voz de tenor lírico más hermosa al servicio de un canto impoluto, con un instrumento esmalteado que rebosa colores, belleza y luz. Beczala es la vi-

va muestra del atractivo tímbrico eslavo con una técnica solemne y una escuela italiana impecable. Su Rodolfo lo corona con su aria estrella, un *Quando le sere al placido* de libro. Sus intervenciones con Radvanovsky son puro gozo sonoro, llenas de calidez y expresión, pero sobre todo generosidad interpretativa.

Esta pareja de ensueño espolié al reparto, pues el Miller del barítono Michael Chioldi creció en calidad en cada intervención, nobleza vocal, canto limpio, atractivo color; así como los bajos Dmitri Belosselskiy, un Conde Walter bruto y sombrío, y Marco Mimica, un Wurm (gusano) sibilino y retorcido, con un atractivo instrumento al que solo le falta encontrar más matices. Tímida la Federica de la mezzo J'Nai Bridges (ganadora del Viñetas

en 2016), e impecables los catalanes Gemma Coma-Alabert como Laura y el aldeano del tenor Albert Casals.

Gustó la batuta del debutante Domingo Hindoyan. El venezolano buscó matices, colores y texturas en una partitura compleja. Destacó el clarinete y la flauta traversa en un grato rendimiento de la Orquesta del Liceu. Irreprochable resultado del trabajo del coro en manos de Conxita García para una producción algo inocua de Damiano Michieletto. La imposible trama, talón de Aquiles de esta hermosa partitura, se arma en la producción del italiano por un tamiz psicológico lleno de paralelismos teatrales que contraponen las clases burguesa y noble de manera más bien superficial. El verdadero tesoro de estas funciones es el espectáculo vocal.●

Ópera

Broche de oro para una etapa gris del Liceu

«LUISA MILLER»

Música: Verdi. Intérpretes: S.

Radvanovsky, P. Beczala, E. Buratto, A. Chacón-Cruz. Org. y Coro del Liceu. D. Hindoyan, dirección. D. Michieletto, escena. Fecha: 14 y 15 de julio. Lugar: Gran Teatre del Liceu.

PEP GORGORI

Pocos estrenos en el Liceu recogen un aplauso tan unánime y entusiasta como el que tuvieron el pasado domingo el te-

nor Piotr Beczala y la soprano Sondra Radvanovsky. Son el gran atractivo de la producción de *Luisa Miller* de Verdi con el que se cierra no solamente la temporada sino también la etapa con Cristina Scheppelmann como directora artística.

Los protagonistas electrizaron al público con un verdadero desfile de talento y recursos cantores solo al alcance de sus voces. Vale la pena destacar, con todo, la Luisa del segundo reparto, la joven y espléndida Eleonora Buratto, que demostró su valía con una voz que está llamada a darnos en el futuro aún más alegrías de las que ha dado hasta el momento. Por lo que respecta al resto del primer reparto, el Miller de Michael Chioldi salvó los muebles tras un inicio complicado, mientras que el Wurm y el conde Dmitry Belosselskiy hicieron un

papel correcto. A la premiada por en el Concurso Vinyes en 2016 J'Nay Bridges se le puede augurar buen futuro, si bien aún le queda camino por recorrer.

Las alarmas, con todo, se disparan en el segundo reparto. Arturo Chacón-Cruz parecía francamente incómodo como Rodolfo, quizás no es buena idea hacer cantar Verdi a Sonia Prina, y Carlo Colombara evidenció con su Walter que no está en su mejor momento. Solamente Juan Jesús Rodríguez y la mencionada Buratto mostraron un dominio efectivo de la partitura entre los roles principales. La escenografía de Damiano Michieletto, sin aportar gran cosa, tampoco resulta especialmente molesta. Domingo Hindoyan, al frente de la orquesta, mantuvo en todo momento la tensión dramática, firmando un trabajo excelente. El coro, que nece-

sita ya mejores cuidados por parte de la dirección del teatro, defendió con solvencia su parte.

Esta producción es una buena muestra de lo que ha sido Scheppelmann para el Liceu. Por una parte, se le tiene que apreciar su coraje para capear el temporal económico y su capacidad para atraer a grandes voces. En el otro lado de la balanza, repartos irregulares y más que cuestionables han sido también marca de la casa. En el futuro inmediato habrá que preguntarse si vale la pena seguir fichando cantantes extranjeros cuando uno del país pueda asumir con la misma solvencia un determinado papel. No tiene sentido que a los magníficos Gemma Coma-Alabert y a Albert Casals los tengamos relegados a roles diminutos como el de los campesinos de esta *Luisa Miller*.

 RADIO

Liceu Opera
Barcelona

Fecha	Titular/Medio
14/07/19	LUISA MILLER RADIO NACIONAL RADIO 1 - NOTICIES DEL CAP DE SETMANA - 13:53h - 00:02:01 #CULTURA. CATALUÑA. EL LICEU ESTRENA HOY UN MELODRAMA TRAGICO.
14/07/19	LUISA MILLER CATALUNYA RADIO - CATALUNYA MIGDIA - 14:26h - 00:01:31 #CULTURA. EL LICEU CIERRA LA TEMPORADA DE OPERA CON RADVANOVSKY Y PIOTR BECZALA, CON LUISA MILLER DE GIUSEPPE VERDI. DECLARACIONES DE SON德拉 RADVANOVSKY, SOPRANO; PIOTR BECZALA, TENOR.
14/07/19	LUISA MILLER RAC 1 - 14/15 - 14:13h - 00:00:40 #CULTURA. EL LICEU CIERRA LA TEMPORADA DE OPERA CON RADVANOVSKY Y PIOTR BECZALA, CON LUISA MILLER DE GIUSEPPE VERDI.
17/07/19	LUISA MILLER CADENA COPE - MIGDIA COPE CATALUNYA - 13:18h - 00:00:45 #CULTURA. CATALUÑA. ESPECTACULO EN EL TEATRE DEL LICEU DE BARCELONA ESTA NOCHE CON LA OPERA DE LUISA MILLER.
17/07/19	LUISA MILLER CADENA COPE - MIGDIA COPE CATALUNYA - 13:53h - 00:01:09 #CULTURA. CATALUÑA. ESTA NOCHE HAY UN ESPECTACULO DE OPERA EN EL LICEU DE BARCELONA.

 TELEVISIÓN

Liceu Opera
Barcelona

Fecha	Titular/Medio
16/07/19	<p>LUISA MILLER TELEVISION ESPAÑOLA 1 - L'INFORMATIU MIGDIA 1 - 14:23h - 00:00:51</p> <p>#CULTURA. CATALUÑA. LA OPERA 'LUISA MILLER' PONE FIN A LA TEMPORADA DEL GRAN TETARE DEL LICEU DE BARCELONA, QUE SE PODRA DISFRUTAR HASTA EL 27 DE JULIO.</p>

ONLINE

Liceu Opera
Barcelona

ÍNDICE

LUISA MILLER

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
14/07/19	Luisa Miller, un punt final tràgic / El Punt Avui	28	2
14/07/19	Dues grans veus tanquen temporada al Liceu / Ara Balears	30	2
15/07/19	Dues grans veus tanquen temporada al Liceu / Ara Cat	32	2
15/07/19	El Liceu de las grandes voces exalta al público / La Vanguardia	34	2
15/07/19	Sortegem entrades per Luisa Miller, l'òpera per descobrir el millor Verdi / El Món.cat	36	1
15/07/19	Luisa Miller i Rodolfo enamoren al Liceu / Llegir en cas d'incendi	37	3
15/07/19	Apoteosi vocal i fi detapa / Núvol	40	3
16/07/19	'Luisa Miller': un Verdi majúscul al Liceu / Catclàssica.cat	43	1
16/07/19	Apoteosi vocal i fi d'etapa / Catclàssica.cat	44	3
16/07/19	Luisa Miller global / Catclàssica.cat	47	3
16/07/19	Dues grans veus tanquen temporada al Liceu / Catclàssica.cat	50	2
16/07/19	El Liceu de las grandes voces exalta al público / Catclàssica.cat	52	2
16/07/19	Crítica: Sondra Radvanovsky y Piotr Beczala protagonizan «Luisa Miller» de Verdi en el Teatro del Liceo de Barcelona / Codalario.com	54	1
16/07/19	Luisa Miller, Giuseppe Verdi / Sonograma Magazine	55	1
16/07/19	Radvanovsky y Beczala protagonizan 'Luisa Miller' en el Liceu / Catclàssica.cat	56	2
16/07/19	Ópera a la ràdio 16/07/2019 / Onda Cero	58	1
17/07/19	CRÍTICA DE ÓPERAESPECTÁCULO VOCAL / La Vanguardia	59	1
17/07/19	Insuperables / Ara Balears	60	1
18/07/19	Crítica: Luisa Miller, tradición de grandes voces / Beckmesser.com	61	2

ÍNDICE

LUISA MILLER

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
18/07/19	BARCELONA / Una fiesta vocal cierra la temporada del Liceu / Scherzo	63	1

LUISA MILLER

Luisa Miller, un punt final tràgic

Domingo, 14 de julio de 2019

Lòpera de Verdi tanca la temporada del Liceu amb Sondra Radvanovsky i Piotr Beczala de protagonistes Lestrena, aquesta tarda, de Luisa Miller , una de les obres més romàntiques de Giuseppe Verdi, posarà punt final a la temporada del Gran Teatre del Liceu. El muntatge suposa el debut a Barcelona del director musical veneçolà Domingo Hindoyan, un dels joves mestres més rellevants de l'escena internacional, que condirà l'orquestra i el cor de la casa. Dos repartiments encapçalats per la soprano nord-americana Sondra Radvanovsky i el tenor polonès Piotr Beczala interpreten un espectacle amb

direcció escènica de litalià Damiano Micheletto, que ha creat per a aquesta òpera una impactant posada en escena plena de dualitats i jocs de simetria. Estrenada a l'Opérahaus de Zuric l'any 2010, Luisa Miller es podrà veure al Liceu fins al dia 27 de juliol. Radvanovsky i Beczala salternaran en els papers protagonistes de Luisa i Rodolfo amb les veus de la italiana Eleanora Buratto i el mexicà Arturo Chacón-Cruz. En aquest sentit, Hindoyan destaca la qualitat dels dos repartiments. És una òpera que ha de venir a veure dues vegades perquè els dos càstings són fantàstics i molt diferents, cadascun amb característiques pròpies. El públic no veurà dos cops la mateixa òpera, va dir, en declaracions recollides per ACN. Lamor, la gelosia, el poder, lengany i la traïció són els temes sobre què pivota una obra que situa l'espectador al Tirol de principi del segle XVIII i que gira entorn de l'amor impossible entre Rodolfo i Luisa. L'oposició dels seus pares a la relació condirà a un final tràgic. En aquest sentit, Beczala remarcava, en la compareixença davant la premsa la importància del drama familiar del compositor italià: El conflicte entre pares i fills és molt constant en les obres de Verdi. No sé si té relació amb la seva biografia, tot i que, en aquest cas, sembla que fa les paus amb el tema, ja que és lúnica de les seves obres en què la generació jove aconsegueix triomfar. Els protagonistes destaquen la dificultat de l'obra. Magraden els reptes i Luisa Miller ho és; n'és un exemple la primera ària, ressalta Radvanovsky. Verdi exigeix una flexibilitat molt àmplia a la veu, com la que tenia Caballé, i això resulta una excel·lent medicina per a la veu, hi afegeix. Luisa Miller és un melodrama tràgic basat en una peça teatral de Friedrich von Schiller, representat en tres actes i amb llibret de Salvadora Cammarano. Lòpera es va

Dom, 14 de jul de 2019 02:32

Audiencia: 37.034

Ranking: 5

VPE: 177,76

Página: 2

Tipología: online

estrenar el 1849 a Nàpols i va aterrarr a Barcelona dos anys més tard.

Dues grans veus tanquen temporada al Liceu

Domingo, 14 de julio de 2019

Luisa Miller (Verdi) Gran Teatre del Liceu, 14 de juliol Quan Verdi va estrenar 'Luisa Miller' (1849), havien passat 65 anys dençà que Friedrich Schiller hagués escrit el drama en què es basa lòpera, 'Kabale und Liebe'. La Revolució Francesa i Napoleó ja eren història i, a més, un text com el de Schiller provocaria no poques incomoditats a la ciutat de Nàpols, destinatària de lòpera amb un llibret de Salvatore Cammarano que deixa lobra

original reduïda al seu esquelet i amb no poques alteracions per tal de no ser trepitjada per la censura borbònica. Verdi, a més, adopta amb 'Luisa Miller' un estil nou, tot i que encara amb arrels risorgimentals i fins i tot belcantistes. Però la 'seccional maniera' ja és ben present a la partitura, així com els postulats que més endavant culminaran en els principis estètics de la 'parola scenica'. Tot plegat, dona com a resultat una obra gens fàcil de muntar (ni de cantar) i amb riscos contra els que és fàcil estavellar-se. No és el cas de l'espectacle vist al Liceu, tot i que estem lluny d'una obra mestra. Al teatre de La Rambla, i com a final de temporada i de lera Scheppelmann, el muntatge de Damiano Michieletto procedent de Zuric dista de ser genial. Es vol apropar a 'Kabale und Liebe' i la jugada surt bé a mitges. Hi ha algunes escenes massa convencionals i poca precisió en el retrat dels personatges, però Michielettoaprofita el marc escenogràfic de Paolo Fantin per incidir en la diferència de dos estrats socials (el dels Walter i els dels Miller), amb solucions ben trobades i amb ocasionals encerts, al costat de moments menys interessants. La partitura musical va ser molt més reexit, començant per la direcció carnosa i ben resolta de Domingo Hindoyan davant d'una orquestra ben preparada i amb intervencions felices de la corda i la fusta. El cor va estar molt millor que d'altres vegades en aquesta temporada i sobretot cal celebrar la trobada de dos cantants immensos dalt de l'escenari: Sondra Radvanovsky i Piotr Beczala. La soprano nord-americana és una Luisa pulcra, delicada i que juga bé la carta del belcantisme tardà, així com la de l'expressivitat. Beczala és un Rodolfo senzillament extraordinari, demissió poderosa, fraseig pulcre i emoció latent al llarg i ample de la partitura. Ben complementats pel notable Miller de Michel Chioldi, brillant al tercer acte, es pot dir que el públic es va rescabalar d'una grisa temporada liceista a nivell vocal. Per altra banda, va complir i bé el Walter de locasionalment poc rotund Dmitry Belosselskiy, amb un color típicament eslau. El Wurm de Marko Mimica va ser poc incisiu en l'aspecte vocal i un pèl grotesc en l'escènic i la Federica de JNai Bridges va passar sense pena ni glòria. Merescuts aplaudiments, per cert, per

Dom, 14 de jul de 2019 23:22

Audiencia: 12.913

Ranking: 5

VPE: 108,47

Página: 2

Tipología: online

a Albert Casals i Gemma Coma-Alabert, en un final de temporada que, si bé no és el fi de festa anunciat pel Liceu, sí que és un fermall de plata amb què Christina Scheppelmann acaba la seva tasca com a directora artística del teatre barceloní, tot i que la propera encara és el resultat dissenyat per la intendent alemanya. Una tasca amb llums iombres i amb ocasionals bons resultats però amb massa grisos, segurament deguts a restriccions pressupostàries. Bona sort!

Lun, 15 de jul de 2019 00:23

Audiencia: 119.665

Ranking: 6

VPE: 646,19

Página: 1

Tipología: online

Dues grans veus tanquen temporada al Liceu

Lunes, 15 de julio de 2019

Luisa Miller (Verdi) Gran Teatre del Liceu, 14 de juliol Quan Verdi va estrenar 'Luisa Miller' (1849), havien passat 65 anys dençà que Friedrich Schiller hagués escrit el drama en què es basa lòpera, 'Kabale und Liebe'. La Revolució Francesa i Napoleó ja eren història i, a més, un text com el de Schiller provocaria no poques incomoditats a la ciutat de Nàpols, destinatària de lòpera amb un llibret de Salvatore Cammarano que deixa lobra

original reduïda al seu esquelet i amb no poques alteracions per tal de no ser trepitjada per la censura borbònica. Verdi, a més, adopta amb 'Luisa Miller' un estil nou, tot i que encara amb arrels risorgimentals i fins i tot belcantistes. Però la 'seccional maniera' ja és ben present a la partitura, així com els postulats que més endavant culminaran en els principis estètics de la 'parola scenica'. Tot plegat, dona com a resultat una obra gens fàcil de muntar (ni de cantar) i amb riscos contra els que és fàcil estavellar-se. No és el cas de l'espectacle vist al Liceu, tot i que estem lluny d'una obra mestra. Al teatre de La Rambla, i com a final de temporada i de lera Scheppelmann, el muntatge de Damiano Michieletto procedent de Zuric dista de ser genial. Es vol apropar a 'Kabale und Liebe' i la jugada surt bé a mitges. Hi ha algunes escenes massa convencionals i poca precisió en el retrat dels personatges, però Michieletto profita el marc escenogràfic de Paolo Fantin per incidir en la diferència de dos estrats socials (el dels Walter i els dels Miller), amb solucions ben trobades i amb ocasionals encerts, al costat de moments menys interessants. La partitura musical va ser molt més reexit, començant per la direcció carnosa i ben resolta de Domingo Hindoyan davant d'una orquestra ben preparada i amb intervencions felices de la corda i la fusta. El cor va estar molt millor que d'altres vegades en aquesta temporada i sobretot cal celebrar la trobada de dos cantants immensos dalt de l'escenari: Sondra Radvanovsky i Piotr Beczala. La soprano nord-americana és una Luisa pulcra, delicada i que juga bé la carta del belcantisme tardà, així com la de l'expressivitat. Beczala és un Rodolfo senzillament extraordinari, demissió poderosa, fraseig pulcre i emoció latent al llarg i ample de la partitura. Ben complementats pel notable Miller de Michel Chioldi, brillant al tercer acte, es pot dir que el públic es va rescabalar d'una grisa temporada liceista a nivell vocal. Per altra banda, va complir i bé el Walter de locasionalment poc rotund Dmitry Belosselskiy, amb un color típicament eslau. El Wurm de Marko Mimica va ser poc incisiu en l'aspecte vocal i un pèl grotesc en l'escènic i la Federica de JNai Bridges va passar sense pena ni glòria. Merescuts aplaudiments, per cert, per

Lun, 15 de jul de 2019 00:23

Audiencia: 119.665

Ranking: 6

VPE: 646,19

Página: 2

Tipología: online

a Albert Casals i Gemma Coma-Alabert, en un final de temporada que, si bé no és el fi de festa anunciat pel Liceu, sí que és un fermall de plata amb què Christina Scheppelmann acaba la seva tasca com a directora artística del teatre barceloní, tot i que la propera encara és el resultat dissenyat per la intendent alemanya. Una tasca amb llums iombres i amb ocasionals bons resultats però amb massa grisos, segurament deguts a restriccions pressupostàries. Bona sort!

Lun, 15 de jul de 2019 02:10

Audiencia: 1.897.749

Ranking: 7

VPE: 11.215,70

Página: 1

Tipología: online

El Liceu de las grandes voces exalta al público

Lunes, 15 de julio de 2019

Esplendoroso estreno de Luisa Miller de Verdi, con vítores al final y durante la función. El verano le sienta bien a la ópera. Y si se trata de un título algo desconocido, con una partitura espectacular y defendida en el escenario por un reparto de campanillas, el éxito no tiene parangón. Sondra Radvanovsky, digna heredera de Montserrat Caballé, capaz de acercarse como ninguna otra soprano a los pianissimi de la diva catalana, y Piotr

Beczala, el tenor que ya no tiene rival en el corazón del público liceísta, bordaron ayer la función de estreno de Luisa Miller de Verdi. Y encendiendo al público del teatro de la Rambla, que les agasajó tras las principales arias, dedicándoles un aplauso final de nueve minutos. Fue una exaltación en diversos sentidos. El primero, claro está, por la habilidad dramática y vocal del reparto escogido por la directora artística saliente, Christina Scheppelmann. Un virtuosismo que se pone especialmente de relieve en esta obra bisagra de Verdi, donde el compositor recoge tanto el belcantismo tardano de sus orígenes como los postulados del drama musical que le convertirían en uno de los autores más destacados del Risorgimento italiano. Radvanovsky qué suerte tiene Barcelona de haber hecho suya a esta espléndida intérprete y mejor persona hizo gala de esta rara cualidad que es tener una voz actoral, capaz de matices, cambios de registro y color, capaz de giros emocionales con los que en definitiva contribuir al drama y la narración de la trama. Y un luminoso Beczala demostró una vez más en su cuarto título en el Liceu, después de Faust, Werther y Ballo in maschera que en realidad el podio tenoril internacional lo detenta él, por potencia, belleza y carácter vocal. El público, enloquecido, era incapaz de dejarle continuar tras la famosa aria Quando le sere al placido. No sólo la pareja protagonista brillaba en esta producción, pues como bien apunta Scheppelmann, Luisa Miller no se hace muy a menudo precisamente porque exige media docena de cantantes muy solventes. Y en este caso, quien no le iba a la zaga a la pareja protagonista era el barítono Michael Chioldi, en el papel del soldado Miller, que fue el primero en ser aplaudido tras su primera aria, Sacra la scelta è dun consorte. Es el momento en que le dice a Wrum (Marko Mimica), el zafio pretendiente de su hija, que la elección del consorte ha de ser libre. Condena patriarcal Dos siglos antes de que Taylor Mac celebrara ritos antipatriarcado, Verdi ya hacía lo propio. La trama de este drama burgués ambientado en el Tirol del siglo XVIII ahonda en la potestad que en aquella época tenía el padre de entrometerse en la elección de pareja que hacían sus hijos e hijas. Un tema

Lun, 15 de jul de 2019 02:10

Audiencia: 1.897.749

Ranking: 7

VPE: 11.215,70

Página: 2

Tipología: online

recurrente en la obra de Verdi. Pero en esta ocasión, la cosa va mucho más allá. Se podría decir que dos siglos antes de que el drag queen Taylor Mac subiera a escena rituales contra el patriarcado como se vio la semana pasada en el Festival Grec, el compositor milanés ya hacía lo propio con sus óperas. Así de crudo es el retrato de la masculinidad en esta Luisa Miller en la que la protagonista, por no tener, no tiene ni la oportunidad de suicidarse. En resumen, Rodolfo, su enamorado e hijo del conde Walter (el sólido bajo Dmitry Belosselskiy), se ha presentado a Luisa bajo una falsa identidad. Y así han vivido un intensísimo enamoramiento. Paralelamente, la desdichada joven es pretendida, como decíamos, por el mayordomo del conde, Wurm, que tiene la osadía de exigirle al soldado Miller la mano de su hija. ¿Acaso no tienes poder sobre ella para obligarle a casarse conmigo?, le espeta. A lo que Miller responde con la mencionada aria... En la Tierra un padre se asemeja a Dios por su bondad, no por su rigor. Hasta aquí, en el primer acto, se diría que alguno de los hombres de la trama está del lado de Verdi. Pero ni siquiera. Pues cuando Miller se entera de que Carlo es en realidad Rodolfo, el hijo del orgulloso Walter, se niega en redondo a que su hija se case con él. Ciertamente, el libreto de Salvadore Cammarano que está inspirado en la dramaturgia de Cábala y amor, de Friedrich Schiller, es más bien alocado, como correspondería a los dramas belcantistas, pero con la contundencia del verismo. Lo que convierte la historia en algo digno de análisis por el retrato que hace de ese fondo talibán que arrastra la sociedad occidental. Ahí va una muestra: en la escena en la que el conde le prohíbe a Rodolfo seguir en novio con la hija de Miller pues le quiere casar con la duquesa Federica (interesante JNai Bridges), Wrum aprovecha para presentarse como pretendiente, ante lo que Rodolfo, lejos de ponerse del lado de su amada, enloquece de celos y amenaza con matarla antes que dejar que sea de otro. Adelante, mátala, le espeta su padre. Rodolfo cambia de idea ¡buf!, pero ahora es Wrum el que apunta a Luisa con una pistola por orden del conde, al tiempo que su propio padre le prohíbe que se comprometa con la familia pudiente. Aplausos El liceísmo honra la labor de Radvanovsky y Beczala con 9 minutos de aplausos finales Merece la pena no hacer un spoiler siendo esta una ópera poco representada. Hay que acudir a verla, tanto en este reparto como con el que encabezan el mexicano Arturo Chacón-Cruz y la italiana Eleonora Buratto. La puesta en escena de Damiano Michieletto no pasará a los anales de la ópera por a dirección de actores el coro es especialmente estático: es la moda del minimalismo, reía a posteriori la directora, Conxita García, pero los recursos escénicos son elegantes y está bien vista la introducción de dos pequeños actores que interpretan a Rodolfo y Luisa de niños, como de hecho aún les consideran sus respectivos padres. La orquesta del teatro hizo un trabajo correcto bajo la dirección de Domingo Hindoyan, que mantuvo el pulso del suspense verdiano. De hecho el público se llevaba consigo el tono del drama durante el entreacto. Hasta que llegaban al bar y los del catering Singulairis les servían un zumo de naranja de pote y un bocadillo gomoso de jamón. Así no hay quien coja fuerzas para la segunda parte. ¿Es que no había quedado claro que en el Saló dels Miralls el glamour no lo ponen tanto los espejos como el zumo recién exprimido? .

Sortegem entrades per Luisa Miller, l'òpera per descobrir el millor Verdi

Lunes, 15 de julio de 2019

Luisa Miller , una de les grans òperes de Verdi , arriba al Gran Teatre del Liceu per tancar la temporada. El Món , juntament amb l'òpera barcelonina, sortegen dues entrades per veure la representació del 21 de juliol a les 18 hores . Si vols participar, omple el formulari que trobaràs més a baix. Molta sort! Piotr Beczala (Rodolfo) i Sondra Radvanovsky (Luisa) són els protagonistes d'una de les

òperes més romàntiques d'un Verdi que se centra en l'amor, l' engany i la traïció . L'òpera narra la història d'amor impossible entre la Luisa, filla del vell soldat Miller, i en Rodolfo, fill del compte Walter el qual el vol casar amb la Federica, duquessa d'Ostheim. Enmig d'aquesta teranyina , en Wurm, un cortesà enamorat secretament de la Luisa, aprofita que el seu pare és condemnat a mort , per obligar-la a casar-se amb ell. Una sèrie de tràgics esdeveniments farà que els personatges s'enfrontin al seu difícil destí . [embedded content] Un escenari viu que us traslladarà a diferents espais Una base giratòria amb quatre espais que poden conformar un cub i un fons on es poden veure dos mons diferents: nobles i classes baixes; llums i obres. Durant els tres actes diferents, aquest espai s'anirà transformant per portar-nos a diferents ubicacions i sorprendre'ns amb els canvis d' il·luminació . Un escenari en constat canvi FOTO: Gran Teatre del Liceu El Gran Teatre del Liceu culmina la seva temporada amb una òpera excepcional, amb tensió vocal, musical i dramàtica que és un viatge en si mateixa, i amb el suport dun cantants lírics de primeríssim nivell . Participa en el sorteig Fes clic aquí si no veus bé el formulari.

Lun, 15 de jul de 2019 12:37

Audiencia: 1.000

Ranking: 2

VPE: 1,00

Página: 1

Tipología: blogs

Luisa Miller i Rodolfo enamoren al Liceu

Lunes, 15 de julio de 2019

Manel Haro. Barcelona / @manelhc La nit que sha viscut en l'estrena de Luisa Miller de Verdi al Liceu és daquelles que fa goig, i això que aquesta no és de les òperes més coneudes del compositor de Busseto, però quan tens una bona matèria prima sobre lescenari i les coses surten bé, el públic del teatre de la Rambla sempre és molt entregat i agraït, especialment si venim dun curs més aviat irregular. Aquesta Luisa Miller, una producció de l'Opernhaus de Zurich, tanca la temporada del Liceu de forma magistral, oferint l'oportunitat de gaudir dun espectacle que és ple destímlus. Un dels és, com ja era desesperar, les brillants interpretacions de la soprano estatunidenca Sondra Radvanovsky i del tenor polonès Piotr Beczaa; l'altre, és clar, poder gaudir d'una obra de Verdi que no per

ser menys representada resulta menys interessant; la direcció escena i l'escenografia són daquelles que sumen; i la direcció musical ha donat l'oportunitat de conèixer al nostre teatre al veneçolà Domingo Hindoyan, jove encara però amb un currículum impressionant. L'òpera de Verdi comença amb la celebració d'aniversari de Luisa Miller (Radvanovsky), qui està enamorada d'un jove que ha conegut al poble, Rodolfo (Beczaa), el qual correspon el seu amor. Malauradament, el pervers Wurm (Marko Mimika), un cortesà al servei del comte Walter (Dmitry Belosselskiy), pare de Rodolfo, també se sent seduït per Luisa, així que no dubtarà a fer de les seves per aconseguir casar-se amb ella. Wurm avisa al pare de Luisa, el senyor Miller (Michael Chioldi), de què Rodolfo (que havia presentat amb el nom de Carlo) té altres plans en la seva vida que no inclouen a Luisa. Alhora, parla amb el comte Walter, qui sota cap concepte accepta que el seu fill es casi amb una noia que és d'una classe inferior i decideix accelerar el matrimoni de Rodolfo amb Federica (JNai Bridges). Com que Rodolfo es mostra en desacord, Walter decideix detenir Luisa i el seu pare, però Rodolfo avisa a Walter que si no deixa anar la seva estimada, dirà el que Walter va fer per arribar a ser comte, així que aquest l'allibera. Però la pressió no aflueix i Wurm amenaçarà Luisa que si no signa una carta on reconeix estar enamorada

Lun, 15 de jul de 2019 12:37

Audiència: 1.000

Ranking: 2

VPE: 1,00

Pàgina: 2

Tipología: blogs

dell, el seu pare pagarà les conseqüències, així que ella cedeix. Aquesta carta arribarà a Federica i a Rodolfo, qui se sent dolgut, i la tragèdia comença a agafar força. El llibret és obra de Salvadore Cammarano (autor també dels llibrets de Lucia di Lammermoor, Roberto Devereux o Il Trovatore, entre altres) i està basat en el drama burgès Intriga i amor de Schiller, un dels artífex del moviment Sturm und Drang. El text original va crear molta incomoditat entre les classes dominants per la denúncia que lautor feia de les diferències socials, tot i que Cammarano se centra més en la història damor que no pas en les tensions sociopolítiques. Tot i que és una tragèdia, la música de Verdi és força vitalista en general, cosa que no ens ha destranyar, donat que amb Luisa Miller el compositor marca un punt dinflexió en la seva producció, fent que música i text estiguin a un mateix nivell, afavorint un diàleg de tots els elements de la composició, i permetent noves tipologies de personatges, amb una psicologia més complexa i afavorint no només l'excel·lència vocal dels cantants, sinó també la seva expressivitat dramàtica. En aquest sentit, per treure el màxim partit d'una òpera com aquesta, que és més exigent del que pot semblar en un primer moment, cal que cantants i directors conequin a la perfecció text i música. El que fan Radvanovsky i Beczaa, cantants molt estimats al Liceu, és precisament això, excel·leixen en els aspectes vocal però també en l'interpretació, explotant al màxim els gris dramàtics i aprofitant les oportunitats de lluïment que ofereix aquesta òpera. Durant la representació, van ser diversos els moments en què el públic del Liceu es va entregar a sorollosos aplaudiments per als dos, tot i que va ser especialment destacable el reconeixement que es va endur Beczaa després de cantar l'ària Quando le sere al placido, de lacte segon, la més coneguda d'aquest rol. Realment és una sort poder gaudir d'aquestes dues feres, dos valors segurs que rara vegada deceben. Ara bé, Luisa Miller no va ser un èxit només per Radvanovsky i Beczaa, ja que les interpretacions de la resta de cantants va estar també a la llàcada, molt especialment la del baríton Michael Chioldi en el rol de Miller (paper que havia d'assumir, en un primer moment Leo Nucci), que va fer aixecar el Liceu de la cadira amb la seva primera ària i no va baixar el nivell en cap moment. Els rols de Miller i de Walter són molt importants en aquesta òpera, ja que argumentalment és tan important la relació entre la parella protagonista com la relació entre els pares i els seus fills, així com la contraposició que s'estableix entre Miller i Walter. Els dos són pares que, en el fons, volen el millor per als seus fills, en un principi sembla clar que un és el bo i l'altre el dolent, però Damiano Michieletto (que ha demostrat intel·ligència i sensibilitat en la direcció d'aquesta escena) ha volgut remarcar les similituds que hi ha entre els dos, i no només les diferències, cosa que es veu especialment en una magnífica escena final. Cal fer esment aquí a un element dramàtic que funciona molt bé, i són els dos nens que van apareixent repetidament a l'escenari i que ens recorden la infància de la parella protagonista, no només per reforçar el dramatisme de la història damor sinó també la dels pares amb els seus fills. Com deia al principi un altre dels estímuls era la direcció musical del veneçolà Domingo Hindoyan, deixeble de Barenboim que ja ha passat per la Metropolitan Opera de Nova York, el Teatre Mariinski de Sant Petersburg o la London Philharmonic. Hindoyan trepitjava per primera vegada el Liceu i encara que no hi havia res que ens fes dubtar de la seva qualitat, els que habitualment anem al teatre de la Rambla acostumem a posar-nos en actitud de precaució quan l'orquestra es posa a disposició d'una batuta que no coneixem gaire. Però Hindoyan va demostrar entendre perfectament el que aquesta partitura demanava i va fer gala d'una

Lun, 15 de jul de 2019 12:37

Audiencia: 1.000

Ranking: 2

VPE: 1,00

Página: 3

Tipología: blogs

direcció amb caràcter, dramàtica quan tocada i enèrgica quan el moment ho reclamava. Potser en els moments més àlgids aquesta energia se li anava una mica de les mans, però en general el director va saber jugar fort i arriscar, cosa que li va sortir prou bé. El cor del Liceu va estar en la seva línia, molt correcte, sota la direcció de Conxita Garcia. Laltre element clau de la nit va ser lescenografia de Paolo Fantin, una gran plataforma giratòria i un escenari que marcava en tot moment la diferència de classe social de manera subtil però efectiva. Finalment, val la pena destacar també la il·luminació, a càrrec de Hans-Rudolf Kunz, que en aquesta Luisa Miller proposa un estimulant joc de llums iombres que ajuden a donar ambient al drama. En definitiva, un bon exemple de què quan tot està ben engranat i quan tens talent fora i dintre de lescenari, les coses han de sortir bé a la força.

_____ Luisa Miller / Giuseppe Verdi / Gran Teatre del Liceu / Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre Liceu / Director musical: Domingo Hindoyan / Director descena: Damiano Michieletto / Escenografia: Paolo Fantin / Intèrprets: Sondra Radvanovsky, Piotr Beczaa, Dmitry Belosselskiy, JNai Bridges, Marko Mimica, Michael Chioldi, Gemma Coma-Alabert i Albert Casals / 14 de juliol de 2019 / www.liceubarcelona.cat

Lun, 15 de jul de 2019 17:12

Audiència: 11.111

Ranking: 5

VPE: 56,66

Pàgina: 1

Tipologia: online

Apoteosi vocal i fi detapa

Lunes, 15 de julio de 2019

Una apoteosi vocal va posar fi al període Scheppelmann al Gran Teatre del Liceu . No podia ser d'altra manera perquè, probablement, el que es recordarà de la seva gestió serà la presència esporàdica dalgunes de les veus més importants del panorama internacional més que no pas un projecte programàtic coherent i amb gruix, que és el que ara, sembla, es busca amb la incorporació de Víctor García de Gomar , de perfil ben diferent del de Scheppelmann, com a successor. Els cinc anys de direcció artística de Christina

Scheppelmann cal qualificar-los com a transicionals. Un trajecte pel desert. La seva arribada coincideix, cal no oblidar-ho, amb una greu situació econòmica que provocà que números i balanços passessin per damunt dun projecte artístic sólid, situació que Scheppelmann va assumir amb resignació i irreprotxable professionalitat. Una professionalitat que Roger Guasch, Director General en el moment de l'arribada de la directora, li ha agraiit en una carta oberta a La Vanguardia. Paradoxalment, en aquesta carta, Guasch rememora produccions com les de Benvenuto Cellini , Demon , Written on the skin , Quartett o Lenigma de Lea , és a dir, tot allò que la direcció general del teatre va intentar obviar amb arguments econòmics i, fins i tot, lloa els projectes heretats de letapa Matabosch o el frustrat de Moby Dick . És a dir, de tot aquest període, el que posa en relleu en aquesta carta és el que ha programat contra natura respecte a la política econòmica del teatre que ell va imposar i que, sense dubte, és el més destacat daquest quinquenni. És un fet sobre el qual caldria reflexionar. A falta, doncs, d'una proposta artística definida, Scheppelmann ha aconseguit, això sí, fidelitzar alguns cantants que han convertit en ídols del teatre barceloní. Dentre aquests, dos destaquen especialment: Sondra Radvanovsky i Piotr Beczala , els protagonistes de l'última producció de la darrera temporada en el càrrec de Christina Scheppelmann: Luisa Miller , de Giuseppe Verdi. I precisament van ser Beczala i Radvanovsky els que van aconseguir posar dempeus la platea del Liceu, fet que feia molt de temps que no es produïa amb aquesta unanimitat. Dos cantants en estat de gràcia, en el punt àlgid de la seva carrera, talentosos, intel·ligents, sensibles i perfectament compenetrats. La història de l'òpera està plena de tàndems soprano/tenor llegendaris, des de Caruso/Farrar fins a Kaufmann/Harteros passant per Caniglia/Gigli, Callas/ Di Stefano, Tebaldi/Del Monaco, Sutherland/Pavarotti o Caballé/Carreras. Potser la parella Radvanovsky/

Lun, 15 de jul de 2019 17:12

Audiencia: 11.111

Ranking: 5

VPE: 56,66

Página: 2

Tipología: online

Beczala no desmereixeria al costat de tanta llegenda perquè, més enllà de la seva indiscutible qualitat individual, és evident que, entre ells hi ha una química molt especial que es transmet a la platea. Radvanovsky va exhibir les armes que se li coneixen, és a dir, un instrument portentós pel que fa a timbre, volum i projecció. Posseeix una veu ampla i carnosa de soprano spinto que domina amb magisteri tècnic i, a més, és expressiva i elegant. A causa de les seves característiques vocals és evident que es mou millor en el cant spianato que en lornamental o dagilitat, motiu pel qual la seva actuació va créixer des d'una primera ària, *Lo vidi, el primo palpito*, enfocada amb prudència i control, fins a un acte final pletòric pel que fa als recursos expressius i el desplegament vocal. En aquest final, Beczala va mostrar-se també a un altíssim nivell. El tenor polonès cada dia que passa sembla millor cantant i es mostra més refinat tècnicament. Ha suavitzat, amb el temps, els efectes dun mecanisme de cobertura de la veu característica dels cantants de lest i, ara mateix, sembla capaç de sortir vencedor de tot el que li posin al davant. A més, lelegància del fraseig, la calidesa del timbre i la autoritat estilística es va posar de manifest amb un *Quando le sere al placido de cum laude*, amb un recitativo perfectament accentuat i un andante exposat amb un legato de la millor escola belcantista, la dels Pertile o Bergonzi. Radvanovsky i Beczala van convertir aquesta Luisa Miller en el triomf de l'art del cant amb majúscules. Van tenir el suport d'una Orquestra del Gran Teatre del Liceu que, si bé va començar trontollant a l'Obertura, va anar escalfant motors de la mà d'un Domingo Hindoyan que, en el seu debut a la casa, va plantejar un Verdi sense mitges tintes, subratllant els elements dramàtics d'una partitura, una vegada més, transicional en la trajectòria verdiana. Abans de desembocar en la trilogia central (*La traviata* , *Rigoletto* i *Il trovatore*) que farà implosionar progressivament les rígides estructures belcantistes heretades, Verdi es mostra en Luisa Miller conscient que cal fer un pas endavant tot i que no acaba de saber encara amb quin peu. Per aquest motiu, en aquesta obra, els paral·lelismes estructurals amb els melodrames romàntics de Bellini i Donizetti conviuen amb un alè tràgic del tot nou. És per aquesta darrera via per on va transitar la lectura d'un Hindoyan que no va estalviar volum, certament, però que va sostener la tensió del drama amb mà ferma a través d'una direcció que, com tot espectacle, va anar creixent des d'un primer acte anodí fins a un últim electrizant. Valdria la pena no perdre de vista en la pròxima etapa. També el Cor de Gran Teatre del Liceu, dirigit per Conxita Garcia, va oferir una bona imatge en el final d'una temporada amb llums iombres. En aquesta ocasió va sonar empastat, afinat i perfectament quadrat, segurament afavorit per l'estatisme marcat per la direcció escènica signada per Damiano Michieletto, que posava l'accent en les diferències socials, l'element familiar i patriarcal de la trama de Schiller adaptada per Salvatore Cammarano. Sense aportar grans idees ni cap profunditat dramàtica, la producció de Michieletto es mostra funcional, permetent als cantants, això sí, deixats de la mà de Déu pel que fa als moviments escènics, esplaïar-se sense grans obstacles, més enllà d'un excés de plataforma giratòria. De la resta del cast cal destacar la sorprenent evolució del baríton Michael Chioldi qui, en la seva ària inicial es va mostrar molt discret, amb una projecció estranyament inestable, però que en el duo final amb Luisa va semblar tot un altre, cantant amb elegància, exhibint un timbre càlid i polpós, sòlida projecció i valentia en el registre agut. Cal dir que ell mateix semblava, al final, el més sorprès per l'exit assolit. De poca entitat, en canvi, la participació de Mario Mimica, molt present darrerament al Liceu, com un Wurm

Lun, 15 de jul de 2019 17:12

Audiencia: 11.111

Ranking: 5

VPE: 56,66

Página: 3

Tipología: online

poc definit i poc maliciós (un altre símptoma de la manca de treball actoral de la producció), Dmitry Belosselskiy , de veu sonora i fraseig anodí, com a Walter i JNai Bridges , amb un timbre atractiu però excessivament tímida en un paper que, en mans d'una gran mezzo , dóna de si. Esment especial per una magnífica Gemma Coma-Alabert com a Laura, exhibint un instrument cada vegada més interessant i poderós, i el luxe d'Albert Casals com a Vilatà. Ha mort el rei, visca el rei! Letapa Scheppelmann queda enrere i en comença una de nova en què hi ha dipositades moltes esperances. Un agraïment a Christina Scheppelmann, excellent professional que ha hagut de patir les tensions econòmiques de la casa i una persona que, en el seu tracte amb la premsa i el públic en general, ha mostrat sempre un tracte exquisit. La millor de les sortes per a ella en el seu nou projecte a l'Òpera de Seattle i, sobretot, molta sort a l'hereu, Víctor García de Gomar, de qui esperem moltes coses i bones.

Mar, 16 de jul de 2019 08:55

Audiència: 1.000

Ranking: 2

VPE: 1,00

Pàgina: 1

Tipología: online

'Luisa Miller': un Verdi majúscul al Liceu

Martes, 16 de julio de 2019

15/7/2019 | Programa: Luisa Miller, de Verdi Lloc i dia: Gran Teatre del Liceu Sondra Radvanovski i Piotr Beczala triomfen en l'adaptació de l'òpera de Verdi a càrrec de Damiano Michieletto Res millor que un Verdi per trampejar les calors destiu i la xafogor de les tempestes. Així ho pensa el Liceu i per això ha programat deu funcions de la poc representada Luisa Miller, òpera en la qual es creuen amor, els odis ancestrals heretats i el poder polític. Dues famílies confrontades, els fills de les quals senamoren construint un amor impossible que només el salvarà la mort. En aquesta tornada, aquest diumenge, al Gran Teatre, la versió de Damiano Michieletto remou lobra fins als fonaments a lasseure els pares dels protagonistes al divan del psicoanalista per mostrar-los la seva relació amb els seus fills en la seva infància, desdoblant-los en un interessant joc de miralls. La proposta funciona si es va al teatre amb els deures fets, és a dir, coneixent la trama verdiana i les idees de Michieletto. Si lodi entre les famílies és heretat tipus Montesco versus Capuleto, és fins i tot probable que els dos protagonistes es coneguessin des de petits. Però en aquesta mena dòperes el més important és la música i el cant, i el Liceu ha comptat amb dos dels exponents més grans de la parella protagonista: la soprano canadenca d'origen nord-americà Sondra Radvanovski com una Luisa excepcional, una veuassa gens indòmita que sap aplicar tant pianíssims i subtileses va estar simplement meravellosa tant en els detalls de Tu puniscimi, o Signore com en els de La tomba è un letto i els de Padre, ricevi lestremo addio com canonades, que és el que demana la partitura. Va ser ovacionada. El mateix es pot dir del sempre elegant Piotr Beczala, que, com Rodolfo, va saber despentinar-se amb uns expressius cops de glotis, uns aguts espectaculars i un torrent vocal demolidor per entregar-se a un personatge apassionat i molt ben plantejat a nivell vocal; la seva escena del segon acte va ser pura dinamita i el públic l'hi va saber agrair. Tot impecable També va funcionar la resta de la companyia amb el genial, poderós i ben frasejat Miller de Michael Chioldi, al costat de la convincent i seductora Federica de Nai Bridges una veu desmalt preciosa i al sonor i entregat Walter de Dmitri Belosselski. A bon nivell es van moure lambiciós Wurm, de Mirko Mimica i la fidel Laura, de Gemma Coma-Alabert. El tractament del cor impecable en les seves parts és estàtic i decoratiu i hi va haver una excel·lent resposta de la Simfònica del Liceu. La partitura exigeix als músics i intèrprets una línia belcantista carregada d'accents dramàtics, que van ser presents en la concertació del debutant Domingo Hindoyan, sempre precís i teatral, reflectint la tensió de la partitura ja des de la simfonia. Sí. ¡Visca Verdi! Pablo Meléndez-Haddad El Periódico de Catalunya

Mar, 16 de jul de 2019 08:55

Audiència: 1.000

Ranking: 2

VPE: 1,00

Pàgina: 1

Tipología: online

Apoteosi vocal i fi d'etapa

Martes, 16 de julio de 2019

16/7/2019 | Programa: Luisa Miller, de Verdi Lloc i dia: Gran Teatre del Liceu Una apoteosi vocal va posar fi al període Scheppelmann al Gran Teatre del Liceu. No podia ser d'altra manera perquè, probablement, el que es recordarà de la seva gestió serà la presència esporàdica dalgunes de les veus més importants del panorama internacional més que no pas un projecte programàtic coherent i amb gruix, que és el que ara, sembla, es busca amb la incorporació de Víctor García de Gomar, de perfil ben diferent del de Scheppelmann, com a successor. Els cinc anys de direcció artística de Christina Scheppelmann cal qualificar-los com a transicionals. Un trajecte pel desert. La seva arribada coincideix, cal no oblidar-ho, amb una greu situació econòmica que provocà que números i balanços passessin per damunt dun projecte artístic sólid, situació que Scheppelmann va assumir amb resignació i irreprotxable professionalitat. Una professionalitat que Roger Guasch, Director General en el moment de l'arribada de la directora, li ha agrair en una carta oberta a La Vanguardia. Paradoxalment, en aquesta carta, Guasch rememora produccions com les de Benvenuto Cellini, Demon, Written on the skin, Quartett o Lenigma de Lea, és a dir, tot allò que la direcció general del teatre va intentar obviar amb arguments econòmics i, fins i tot, lloa els projectes heretats de l'etapa Matabosch o el frustrat de Moby Dick. És a dir, de tot aquest període, el que posa en relleu en aquesta carta és el que s'ha programat contra natura respecte a la política econòmica del teatre que ell va imposar i que, sense dubte, és el més destacat daquest quinquenni. És un fet sobre el qual caldrà reflexionar. A falta, doncs, d'una proposta artística definida, Scheppelmann ha aconseguit, això sí, fidelitzar alguns cantants que han convertit en ídols del teatre barceloní. Dentre aquests, dos destaquen especialment: Sondra Radvanovsky i Piotr Beczala, els protagonistes de l'última producció de la darrera temporada en el càrrec de Christina Scheppelmann: Luisa Miller, de Giuseppe Verdi. I precisament van ser Beczala i Radvanovsky els que van aconseguir posar dempeus la platea del Liceu, fet que feia molt de temps que no es produïa amb aquesta unanimitat. Dos cantants en estat de gràcia, en el punt àlgid de la seva carrera, talentosos, intel·ligents, sensibles i perfectament compenetrats. La història de l'òpera està plena de tàndems soprano/tenor llegendaris, des de Caruso/Farrar fins a Kaufmann/Harteros passant per Caniglia/Gigli, Callas/Di Stefano, Tebaldi/Del Monaco, Sutherland/Pavarotti o Caballé/Carreras. Potser la parella Radvanovsky/Beczala no desmereixeria al costat de tanta llegenda perquè, més enllà de la seva indiscutible qualitat individual, és evident que, entre ells hi ha una química molt especial que es transmet a la platea. Radvanovsky va exhibir les armes que se li coneixen, és a dir, un instrument portentós pel que fa a timbre, volum i projecció. Posseeix una veu ampla i carnosa de soprano spinto que domina amb magisteri tècnic i, a més, és expressiva i elegant. A causa de les seves característiques vocals és evident que es mou millor en el cant spianato que en l'ornamental o dagilitat, motiu pel qual la seva actuació va créixer des d'una primera ària, Lo vidi, el primo palpito, enfocada amb prudència

Mar, 16 de jul de 2019 08:55

Audiència: 1.000

Ranking: 2

VPE: 1,00

Pàgina: 2

Tipología: online

i control, fins a un acte final pletòric pel que fa als recursos expressius i el desplegament vocal. En aquest final, Beczala va mostrar-se també a un altíssim nivell. El tenor polonès cada dia que passa sembla millor cantant i es mostra més refinat tècnicament. Ha suavitzat, amb el temps, els efectes dun mecanisme de cobertura de la veu característica dels cantants de lest i, ara mateix, sembla capaç de sortir vencedor de tot el que li posin al davant. A més, lelegància del fraseig, la calidesa del timbre i lautoritat estilística es va posar de manifest amb un Quando le sere al placido de cum laude, amb un recitativo perfectament accentuat i un andante exposat amb un legato de la millor escola belcantista, la dels Pertile o Bergonzi. Radvanovsky i Beczala van convertir aquesta Luisa Miller en el triomf de lart del cant amb majúscules. Van tenir el suport duna Orquestra del Gran Teatre del Liceu que, si bé va començar trontollant a l'Obertura, va anar escalfant motors de la mà dun Domingo Hindoyan que, en el seu debut a la casa, va plantejar un Verdi sense mitges tintes, subratllant els elements dramàtics duna partitura, una vegada més, transicional en la trajectòria verdiana. Abans de desembocar en la trilogia central (La traviata, Rigoletto i Il trovatore) que farà implosionar progressivament les rígides estructures belcantistes heretades, Verdi es mostra en Luisa Miller conscient que cal fer un pas endavant tot i que no acaba de saber encara amb quin peu. Per aquest motiu, en aquesta obra, els paral·lelismes estructurals amb els melodrames romàntics de Bellini i Donizetti conviuen amb un alè tràgic del tot nou. És per aquesta darrera via per on va transitar la lectura dun Hindoyan que no va estalviar volum, certament, però que va sostenir la tensió del drama amb mà ferma a través duna direcció que, com tot espectacle, va anar creixent des dun primer acte anodí fins a un últim electrizant. Valdria la pena no perdre de vista en la pròxima etapa. També el Cor de Gran Teatre del Liceu, dirigit per Conxita Garcia, va oferir una bona imatge en el final duna temporada amb llums iombres. En aquesta ocasió va sonar empastat, afinat i perfectament quadrat, segurament afavorit per l'estatisme marcat per la direcció escènica signada per Damiano Michieletto, que posava lacent en les diferències socials, element familiar i patriarcal de la trama de Schiller adaptada per Salvatore Cammarano. Sense aportar grans idees ni cap profunditat dramàtica, la producció de Michieletto es mostra funcional, permetent als cantants, això sí, deixats de la mà de Déu pel que fa als moviments escènics, esplaiar-se sense grans obstacles, més enllà dun excés de plataforma giratòria. De la resta del cast cal destacar la sorprenent evolució del baríton Michael Chioldi qui, en la seva ària inicial es va mostrar molt discret, amb una projecció estranyament inestable, però que en el duo final amb Luisa va semblar tot un altre, cantant amb elegància, exhibint un timbre càlid i polpós, sòlida projecció i valentia en el registre agut. Cal dir que ell mateix semblava, al final, el més sorprès per lèxit assolit. De poca entitat, en canvi, la participació de Mario Mimica, molt present darrerament el Liceu, com un Wurm poc definit i poc maliciós (un altre símptoma de la manca de treball actoral de la producció), Dmitry Belosselskiy, de veu sonora i fraseig anodí, com a Walter i JNai Bridges, amb un timbre atractiu però excessivament tímida en un paper que, en mans duna gran mezzo, dóna de si. Esment especial per una magnífica Gemma Coma-Alabert com a Laura, exhibint un instrument cada vegada més interessant i poderós, i el luxe d'Albert Casals com a Vilatà. Ha mort el rei, visca el rei! Letapa Scheppelmann queda enrere i en comença una de nova en què hi ha dipositades moltes esperances. Un agraïment a Christina Scheppelmann, excellent professional que ha hagut

Mar, 16 de jul de 2019 08:55

Audiència: 1.000

Ranking: 2

VPE: 1,00

Pàgina: 3

Tipología: online

de patir les tensions econòmiques de la casa i una persona que, en el seu tracte amb la premsa i el públic en general, sha mostrat sempre dun tracte exquisit. La millor de les sorts per a ella en el seu nou projecte a l'Òpera de Seattle i, sobretot, molta sort a lhereu, Víctor Garcia de Gomar, de qui esperem moltes coses i bones. Antoni Colomer Núvol

Mar, 16 de jul de 2019 08:55

Audiència: 1.000

Ranking: 2

VPE: 1,00

Pàgina: 1

Tipología: online

Luisa Miller global

Martes, 16 de julio de 2019

15/7/2019 | Programa: Luisa Miller, de Verdi Lloc i dia: Gran Teatre del Liceu Giuseppe Verdi (1813-1901): Luisa Miller. Dmitry Belosselskiy (Comte Walter); Piotr Beczala (Rodolfo); J'Nai Bridges (Federica); Marco Mimica (Wurm); Michel Chioldi (Miller); Sondra Radvanovsky (Luisa); Gemma Coma-Alabert (Laura); Albert Casals (un vilatà). Cor i Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. Direcció musical: Domingo Hindoyan. Producció Opernhaus Zürich. Escenografia: Paolo Fantin. Direcció d'escena: Damiano Michieletto. Reposició. Gran Teatre del Liceu, 14 de juliol. En una temporada liceística irregular i amb força alts i baixos (el sotasignant recordarà d'aquesta temporada els títols de Katia Kabanova, Rodelinda i, de manera especial, l'estrena absoluta de L'enigma di Lea de Benet Casablancas amb text de Rafael Argullol), el cert és que aquesta ha finalitzat amb una sorpresa de proporcions còsmiques. Pot anar-se'n d'allò més feliç la fins ara directora artística del Liceu perquè els que sabem que a la vida els bons moments són menys inoblidables que els dolents -i qui no ho visqui així, ja s'ho farà-, recordarem Christina Scheppelmann pel 'regal' d'haver apostat per aquesta Luisa Miller que, sense cap de mena de dubte, va camí de convertir-se en una representació de referència en la història de les darreres dècades del teatre de la Rambla. Parlem de sorpresa, perquè, certament, aquest melodrama tràgic basat en la Kabale und Liebe (1784) de Friedrich Schiller (1759-1805) no és dels títols verdians més representats. Sense anar més lluny, al mateix teatre liceístic, només s'havia representat, anteriorment, en trenta-vuit ocasions. I la darrera feia tan sols onze anys. Va ser amb una producció de Gilbert Defló i la participació, entre d'altres, del mític Samuel Ramey, com a Wurm, amb un estat vocal que ja denotava l'inexorable pas del temps. No és, en absolut, declivi el que pot veure's al coliseu líric de la Rambla perquè, certament, s'ha sabut confeccionar un cast molt important i, a la vegada, s'han fet apostes que, en massa ocasions, al nostre país arriben una mica tard. Comencarem parlant, en primer lloc, per l'aposta del director veneçolà-suís Domingo Hindoyan, un altre nom sorgit del conegut sistema del país sudamericà i que és fàcil de veure dirigint importants teatres operístics europeus com l'Staatsoper Unter den Linden, l'Staatsoper de Viena... Fent una mica de safareig, que també existeix en el món de l'òpera (i molt!), el marit de la soprano Sonya Yoncheva va demostrar al davant de l'Orquestra del Liceu un nervi i conceptes propis d'un director que sap, en tot moment, on vol anar. Hindoyan, així, no va acompanyar. Va saber imprimir des de la fossa orquestral aquell reforç expressiu i semàntic que demana un melodrama romàntic com Luisa Miller i, per tant, carregat de força dramàtica i, fins i tot, tràgica amb la mort final de tres personatges (Luisa, Rodolfo i el malvat Wurm). En el món operístic de casa nostra, encara no s'han començat a introduir els criteris de la praxi musical històricament informada que ja imperen amb normalitat en altres teatres. Així, per exemple, tot i el meravellós equilibri i diàleg assolit en les seccions, no és menys cert que la secció de metalls i percussió va portar a una pesantor i concepció sonores que, en absolut, no es corresponen a una obra de 1849. Tot i

Mar, 16 de jul de 2019 08:55

Audiència: 1.000

Ranking: 2

VPE: 1,00

Pàgina: 2

Tipología: online

aquest detall de discurs musical, hem d'aplaudir el concurs de Domingo Hindoyan. Si bé en aquestes representacions s'havia anunciat el mític baríton italià Leo Nucci, que precisament havia participat en la producció del 2010 de l'Opernhaus Zürich que ara es pot veure al Liceu, la seva cancel·lació no ha tret interès. Penso, sincerament, que haver vist Nucci en una de les seves darreres ocasions hagués provocat un record com el que ens va quedar de l'actuació de Ramey el 2008. O sia, el record que els seus millors temps vocals ja havien passat. Els millors temps vocals, en aquesta Luisa Miller, però, els podem gaudir de ple amb els dos protagonistes: Sondra Radvanovsky i Piotr Beczala. Radvanovsky tornava a Barcelona després de l'èxit de la temporada passada amb Andrea Chénier, al costat del gran tenor alemany Jonas Kaufmann, i Poliuto. Ara ho fa al costat de l'extraordinari tenor polonès Piotr Beczala. No serà aquí el lloc per qüestionar una actuació extraordinària com l'oferta per la soprano americano-canadenca. No és menys cert, però, que possiblement les seves característiques vocals de color i timbre no són les que més s'ajustin per a un personatge que, tanmateix, deambula amb unes necessitats de soprano amb coloratura (acte I) i una de lírico-spinto (actes II i III). Malgrat l'excel·lència assolida, és evident que on de veritat va triomfar Sondra Radvanovsky va ser en els dos darrers actes i, en especial, al darrer on va brodar, al costat de Beczala, una véritable joia melodramàtica. Com a Rodolfo, vam comptar, possiblement, amb un dels tenors ja no només posseïdor d'una de les veus més belles del moment sinó també amb un gust i sentit musicals de primer ordre. Intentin de comprar, si no ho han fet, localitats per poder escoltar Beczala perquè, penso, tenim l'oportunitat d'escoltar una veu que, si ja no ho ha fet, és en ple procés d'esclatar en una dimensió que, en un món globalitzat i mercantilitzat fins a la medul·la, soc incapç de desxifrar fins on pot arribar. Que en el proper Festival de Salzburg, per exemple, hagi estat escollit per aquest mateix paper, al costat de Plácido Domingo com a Miller, o la prestigiosa designació fa unes setmanes com a Kammersänger a l'Òpera de Viena són senyals inequívocs que som al davant d'un dels principals tenors a nivell mundial. I al Liceu, el podem escoltar en una prestació extraordinària. L'ària del segon acte "Quando le sere al placido chiaror d'un ciel stellato" va ser allò que es diu, popularment, boccato di cardinale per a la nostra ànima. Luisa Miller, malgrat no haver-se considerat dins el capítol de grans òperes verdianes, és d'un interès innegable i extraordinari. I ja no només pel tractament que en fa Verdi en l'adaptació d'una obra canònica de l'Sturm und Drang sinó perquè és capaç d'anar més enllà de la simple història. Verdi, així, decideix interessar-se ja no només en el 'què' sinó també en el 'com'. I això és el que li permet assolir, tal com em comentava l'amic Jaume Radigales, una introspecció psicològica que trobarem en títols posteriors. Aquest melodrama que tanca una etapa verdiana, tanmateix mostra també construccions i idees musicals que localitzarem de nou a La Traviata o a Il Trovatore. Scheppelmann, en la seva aportació al programa de mà, no dubta a veure en aquesta Luisa Miller una anticipació del futur Don Carlos (també amb text de Friedrich Schiller) que requereix d'una confecció hàbil per a la resta de cast. Amb algunes prestacions millors que d'altres, el cert és que en aquesta Luisa Miller s'assoleix una unitat i equilibri admirables que, junt a una correcta producció, han permès assolir uns nivells de qualitat i prestació artístiques que feia molt de temps que no vèiem al Liceu. Esmenàvem, a propòsit de la carrera de Beczala, el món globalitzat en el que vivim. Sense cap afany de supremacisme ni de nostàlgia manriquiana que «cualquier

Mar, 16 de jul de 2019 08:55

Audiència: 1.000

Ranking: 2

VPE: 1,00

Pàgina: 3

Tipología: online

tiempo pasado fue mejor», no vaig poder estar d'autopreguntar-me al final com és que, ara per ara, l'accent de les coses sembla caure més de la banda de les qüestions tècniques que no en les de l'ànima. Sense negar que vaig escoltar amb emoció sincera una representació esplèndida, no és menys veritat que passades unes hores l'impacte estètic s'havia esvaït i aigualit força. Explicar el perquè no és, en absolut, gens fàcil, i soc conscient que això ho estic escrivint com embrió per al desenvolupament d'algun text més llarg. Però reflexionem-hi. Només des del terreny de l'objectivitat cal pensar que fa uns anys hagués estat impensable realitzar una representació d'un títol de Verdi sense el concurs de cap veu italiana. Si bé és veritat que en el segon cast d'aquesta Luisa Miller hi podrem trobar fins a quatre veus (Carlo Colombara, Sonia Prina, Marco Spotti i Eleonora Buratto); en aquest primer, en canvi, no n'hi havia cap. És això simptomàtic d'alguna cosa? No. Només reflecteix una realitat que hagués estat impensable fa, posem per cas, vint-i-cinc anys enrere. Ara això passa i ningú no s'esquinça les vestidures. Prova fefaent que l'apassionant món de l'òpera ja no és només un patrimoni d'Occident sinó absolutament global. Això, evidentment, també té les seves conseqüències en l'eixamplament dels criteris de programació, interpretació i, fins i tot, recepció. Pujava Rambla amunt i vaig pensar que la temporada, personalment, l'havia iniciat amb uns I Puritani l'endemà de la mort de Montserrat Caballé. I vaig pensar, amb un somriure, que possiblement la seva recreació vocal de Luisa Miller segueix sent la millor. I ho sabem tots. Inclosa la mateixa Sondra Radvanovsky que en la roda de premsa no es va poder estar d'anomenar-la. Oriol Pérez Treviño 440 Clàssica

Mar, 16 de jul de 2019 08:55

Audiència: 1.000

Ranking: 2

VPE: 1,00

Pàgina: 1

Tipología: online

Dues grans veus tanquen temporada al Liceu

Martes, 16 de julio de 2019

16/7/2019 | Programa: Luisa Miller, de Verdi Lloc i dia: Gran Teatre del Liceu Els extraordinaris Piotr Beczala i Sondra Radvanovsky posen punt final a l'era de Christina Scheppelmann Quan Verdi va estrenar Luisa Miller (1849) havien passat 65 anys del moment en què Friedrich Schiller havia escrit el drama en què es basa lòpera, *Kabale und Liebe*. La Revolució Francesa i Napoleó ja eren història i, a més, un text com el de Schiller provocaria no poques incomoditats a la ciutat de Nàpols, destinataria de lòpera amb un llibret de Salvatore Cammarano que deixa l'obra original reduïda a lesquelet i amb bastantes alteracions per no ser trepitjada per la censura borbònica. Verdi, a més, adopta amb Luisa Miller un estil nou, tot i que encara amb arrels risorgimentals i fins i tot belcantistes. Però la segona maniera ja és ben present a la partitura, així com els postulats que més endavant culminaran en els principis estètics de la parola scenica. Tot plegat dona com a resultat una obra que no és gens fàcil de muntar (ni de cantar) i amb riscos contra els quals és fàcil estavellar-se. No és el cas de l'espectacle vist al Liceu, tot i que estem lluny d'una obra mestra. Al teatre de la Rambla, i com a final de temporada i de l'era Scheppelmann, el muntatge de Damiano Michieletto procedent de Zuric dista de ser genial. Es vol acostar a *Kabale und Liebe* i la jugada surt bé a mitges. Hi ha algunes escenes massa convencionals i poca precisió en el retrat dels personatges, però Michieletto aprofita el marc escenogràfic de Paolo Fantin per incidir en la diferència de dos estrats socials (el dels Walter i el dels Miller), amb solucions ben trobades i amb ocasionals encerts al costat de moments menys interessants. La partitura musical va ser molt més reeixit, començant per la direcció carnosa i ben resolta de Domingo Hindoyan al capdavant d'una orquestra ben preparada i amb intervencions felices de la corda i la fusta. El cor va estar molt millor que altres vegades aquesta temporada, i sobretot cal celebrar la trobada de dos cantants immensos dalt de l'escenari: Sondra Radvanovsky i Piotr Beczala. La soprano nord-americana és una Luisa pulcra, delicada i que juga bé la carta del belcantisme tardà, així com la de l'expressivitat. Beczala és un Rodolfo senzillament extraordinari, demissió poderosa, fraseig pulcre i emoció latent de cap a cap de la partitura, ben complementats pel notable Miller de Michael Chioldi, brillant al tercer acte. Es pot dir que el públic es va rescabalar d'una grisa temporada liceista a nivell vocal. Daltra banda, va complir, i bé, el Walter de locacionalment poc rotund Dmitri Belosselski, amb un color típicament eslau. El Wurm de Marko Mimica va ser poc incisiu en l'aspecte vocal i un pèl grotesc en l'escenici, i la Federica de JNai Bridges va passar sense pena ni glòria. Merescuts aplaudiments, per cert, per a Albert Casals i Gemma Coma-Alabert. Aquesta Luisa Miller serà un final de temporada que, si bé no és la fi de festa anunciada pel Liceu, sí que és un fermall de plata amb què Christina Scheppelmann acaba la seva tasca com a directora artística del teatre barceloní, tot i que la pròxima encara és resultat del disseny de la intendent alemanya. Una tasca amb llums i ombres i amb ocasionals bons resultats però amb massa grisos, segurament deguts a restriccions pressupostàries. Bona

Mar, 16 de jul de 2019 08:55

Audiencia: 1.000

Ranking: 2

VPE: 1,00

Página: 2

Tipología: online

sort! Jaume Radigales Ara

Mar, 16 de jul de 2019 08:55

Audiencia: 1.000

Ranking: 2

VPE: 1,00

Página: 1

Tipología: online

El Liceu de las grandes voces exalta al público

Martes, 16 de julio de 2019

15/7/2019 | Programa: Luisa Miller, de Verdi Lloc i dia: Gran Teatre del Liceu Esplendoroso estreno de Luisa Miller de Verdi, con vítores al final y durante la función El verano le sienta bien a la ópera. Y si se trata de un título algo desconocido, con una partitura espectacular y defendida en el escenario por un reparto de campanillas, el éxito no tiene parangón. Sondra Radvanovsky, digna heredera de Montserrat Caballé, capaz de acercarse como ninguna otra soprano a los pianissimi de la diva catalana, y Piotr Beczala, el tenor que ya no tiene rival en el corazón del público liceísta, bordaron ayer la función de estreno de Luisa Miller de Verdi. Y encendiendo al público del teatro de la Rambla, que les agasajó tras las principales arias, dedicándoles un aplauso final de nueve minutos. Fue una exaltación en diversos sentidos. El primero, claro está, por la habilidad dramática y vocal del reparto escogido por la directora artística saliente, Christina Scheppelmann. Un virtuosismo que se pone especialmente de relieve en esta obra bisagra de Verdi, donde el compositor recoge tanto el belcantismo tardano de sus orígenes como los postulados del drama musical que le convertirían en uno de los autores más destacados del Risorgimento italiano. Radvanovsky qué suerte tiene Barcelona de haber hecho suya a esta espléndida intérprete y mejor persona hizo gala de esta rara cualidad que es tener una voz actoral, capaz de matices, cambios de registro y color, capaz de giros emocionales con los que en definitiva contribuir al drama y la narración de la trama. Y un luminoso Beczala demostró una vez más en su cuarto título en el Liceu, después de Faust, Werther y Ballo in maschera que en realidad el podio tenoril internacional lo detenta él, por potencia, belleza y carácter vocal. El público, enloquecido, era incapaz de dejarle continuar tras la famosa aria Quando le sere al placido. No sólo la pareja protagonista brillaba en esta producción, pues como bien apunta Scheppelmann, Luisa Miller no se hace muy a menudo precisamente porque exige media docena de cantantes muy solventes. Y en este caso, quien no le iba a la zaga a la pareja protagonista era el barítono Michael Chioldi, en el papel del soldado Miller, que fue el primero en ser aplaudido tras su primera aria, Sacra la scelta è dun consorte. Es el momento en que le dice a Wrum (Marko Mimica), el zafio pretendiente de su hija, que la elección del consorte ha de ser libre. La trama de este drama burgués ambientado en el Tirol del siglo XVIII ahonda en la potestad que en aquella época tenía el padre de entrometerse en la elección de pareja que hacían sus hijos e hijas. Un tema recurrente en la obra de Verdi. Pero en esta ocasión, la cosa va mucho más allá. Se podría decir que dos siglos antes de que el drag queen Taylor Mac subiera a escena rituales contra el patriarcado como se vio la semana pasada en el Festival Grec, el compositor milanés ya hacía lo propio con sus óperas. Así de crudo es el retrato de la masculinidad en esta Luisa Miller en la que la protagonista, por no tener, no tiene ni la oportunidad de suicidarse. En resumen, Rodolfo, su enamorado e hijo del conde Walter (el sólido bajo Dmitry Belosselskiy), se ha presentado a Luisa bajo una falsa identidad. Y así han vivido un intensísimo enamoramiento. Paralelamente, la desdichada joven es

Mar, 16 de jul de 2019 08:55

Audiencia: 1.000

Ranking: 2

VPE: 1,00

Página: 2

Tipología: online

pretendida, como decíamos, por el mayordomo del conde, Wurm, que tiene la osadía de exigirle al soldado Miller la mano de su hija. ¿Acaso no tienes poder sobre ella para obligarle a casarse conmigo?, le espeta. A lo que Miller responde con la mencionada aria... En la Tierra un padre se asemeja a Dios por su bondad, no por su rigor. Hasta aquí, en el primer acto, se diría que alguno de los hombres de la trama está del lado de Verdi. Pero ni siquiera. Pues cuando Miller se entera de que Carlo es en realidad Rodolfo, el hijo del orgulloso Walter, se niega en redondo a que su hija se case con él. Ciertamente, el libreto de Salvadore Cammarano que está inspirado en la dramaturgia de Cábala y amor, de Friedrich Schiller, es más bien alocado, como correspondería a los dramas belcantistas, pero con la contundencia del verismo. Lo que convierte la historia en algo digno de análisis por el retrato que hace de ese fondo talibán que arrastra la sociedad occidental. Ahí va una muestra: en la escena en la que el conde le prohíbe a Rodolfo seguir envenenado con la hija de Miller pues le quiere casar con la duquesa Federica (interesante JNai Bridges), Wrum aprovecha para presentarse como pretendiente, ante lo que Rodolfo, lejos de ponerse del lado de su amada, enloquece de celos y amenaza con matarla antes que dejar que sea de otro. Adelante, mátala, le espeta su padre. Rodolfo cambia de idea ¡buf!, pero ahora es Wrum el que apunta a Luisa con una pistola por orden del conde, al tiempo que su propio padre le prohíbe que se comprometa con la familia pudiente. Merece la pena no hacer un spoiler siendo esta una ópera poco representada. Hay que acudir a verla, tanto en este reparto como con el que encabezan el mexicano Arturo Chacón-Cruz y la italiana Eleonora Buratto. La puesta en escena de Damiano Michieletto no pasará a los anales de la ópera por la dirección de actores el coro es especialmente estático: es la moda del minimalismo, reía a posteriori la directora, Conxita García, pero los recursos escénicos son elegantes y está bien vista la introducción de dos pequeños actores que interpretan a Rodolfo y Luisa de niños, como de hecho aún les consideran sus respectivos padres. La orquesta del teatro hizo un trabajo correcto bajo la dirección de Domingo Hindoyan, que mantuvo el pulso del suspense verdiano. De hecho el público se llevaba consigo el tono del drama durante el entreacto. Hasta que llegaban al bar y los del catering Singularis les servían un zumo de naranja de pote y un bocadillo gomoso de jamón. Así no hay quien coja fuerzas para la segunda parte. ¿Es que no había quedado claro que en el Saló dels Miralls el glamour no lo ponen tanto los espejos como el zumo recién exprimido? MARICEL CHAVARRÍA La Vanguardia

Audiencia: 2.098

Ranking: 4

VPE: 4,20

Página: 1

Tipología: online

Crítica: Sondra Radvanovsky y Piotr Beczala protagonizan «Luisa Miller» de Verdi en el Teatro del Liceo de Barcelona

Martes, 16 de julio de 2019

Asimismo, encontramos (y por partida doble) una figura esencial en la creación verdiana, el padre, las relaciones paterno-filiales, y por partida doble, pues los dos enamorados, Luisa y Rodolfo, no podrán concretar sus sentimientos a causa de sus

padres, recelosos de su amor y que pretenden evitarlo. En la circunstancia, según manifiesta el mismo en el programa editado por el teatro, de que el anciano ex soldado Miller y el Conde Walter sean las dos caras de la misma moneda basa su producción (procedente de la Opernhaus de Zurich donde se estrenó en 2010) el director de escena veneciano Damiano Michieletto , que apoyado en una escenografía de su habitual colaborador Paolo Fantin plasma esa doble realidad, mediante dos camas, dos mesas con sus sillas (más modestas, eso sí, las de Luisa y su padre para indicar la diferencia social de ambas familias), dos muchachos (que representan a Luisa y Rodolfo niños) que pululan por el escenario de manera inopinada En fin, la idea se agota rápido, no da para más y queda reducida en una agotadora e invasiva plataforma que gira una y otra vez, además de unas sillas en un nivel superior del escenario y que nadie sabe que quieren decir, los referidos niños que aparecen y desaparecen, que van y vienen, así como una caracterización de personajes y movimiento escénico prácticamente, inexistente. Eso sí, hay que subrayar que el montaje no estorbó y permitió que los artistas cantaran casi siempre delante y pudiéramos disfrutar de una estupenda noche verdiana. Porque, efectivamente, si en todo el género lírico los cantantes son importantísimos, en repertorio italiano son fundamentales y, con los peros que quieran, la pareja protagonista de esta Luisa Liceística funcionó notablemente junto a una muy estimable dirección musical de Domingo Hindoyan . A Piotr Beczala le falta arrebato, carisma, efusión juvenil y sus agudos no terminan de girar, un tanto abiertos además de faltarles punta y expansión tímbrica, pero es complicado hoy día, yo diría imposible, encontrar un tenor que cante la inspiradísima aria «Quando le sere al placido» con el legato, gusto y musicalidad que demostró ayer el polaco, contrastando, además, la segunda estrofa a media voz y todo ello después de un recitativo acentuado con incisividad. La muy espinosa caballeta subsiguiente «Lara o lavello apprestami» le puso en apuros y sólo abordó una estrofa, pero la defendió con entrega. Elegante, con un fraseo bien cuidado, delineó la melodía un tanto danzística con la que Verdi contrasta el dramatismo del momento en el dúo con Federica, con quien está prometida desde niño, pero que rechaza porque ama a Luisa. Junto al Maurizio de Sassonia de Adriana Lecouvreur es Rodolfo el papel que más me ha gustado de todos los que he visto a Beczala en vivo.

Mar, 16 de jul de 2019 13:47

Audiencia: 616

Ranking: 4

VPE: 1,23

Página: 1

Tipología: online

Luisa Miller, Giuseppe Verdi

Martes, 16 de julio de 2019

Luisa Miller, Giuseppe Verdi Intèrprets: Sondra Radvanovsky, Piotr Beczala, JNai Bridges,Dmitry Belosselskiy, Marko Mimica, Michael Chioldi, Gemma Coma-Alabert, Albert Casals Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu Direcció escènica: Damiano Michieletto Direcció musical: Domingo Hindoyan Gran Teatre del Liceu, 14 de juliol El Gran Teatre del Liceu tanca la temporada amb una brillant representació de l'opera Luisa Miller de Giuseppe Verdi, inspirada en la novel·la *Kabale und Liebe* (Càbala i amor) de Friedrich von Schiller. Es tracta de la versió estrenada a Zurich el 2010. ©A-Bofill En aquesta òpera, Verdi aborda les desigualtats socials, el cinisme del poder i la calidesa dels sentiments dels perdedors. El llibret de Salvadore Cammarone se centra més en la dissotada història d'amor entre Luisa i Rodolfo més que no pas en els problemes polítics que tant van preocupar a Verdi, un home, recordem-ho, rebel i combatiu. La raó era molt clara: Cammarone volia eludir la pressió de la censura borbònica. La relació paternofilial tradicional, l'obediència cega, i en aquest cas, la autoritat abusiva deixa en els protagonistes una ferida oberta, sagnant. La soprano nord-americana, Sondra Radvanovsky, i el tenor polonès, Piotr Beczala, han donat a Luisa Miller, una de les òperes més poc conegudes del compositor, l'interès que mereix una partitura que transmet la bellesa i la complexitat de l'ànima humana. Un altre encant que té la partitura és que Verdi va fer una acurada evolució del belcantisme al drama. La pulcritud de la veu de Sondra Radvanovsky, matisant els pianíssims fins l'últim alè, al costat de la poderosa expressivitat i amb els aguts espectaculars de Piotr Beczala, van fer renéixer una Luisa Miller excepcional. El director d'orquestra veneçolà, Domingo Hindoyan, en el seu debut al Liceu, va aconduir una orquestra pletòrica, amb una bona sonoritat al vent. El Cor del Liceu segueix oferint unes interpretacions impecables. A cada nova representació, hi descobreix noves i subtils sonoritats. És per això que podem afirmar que Conxita Garcia ha creat, en el Cor del Liceu, un dinamisme expressiu i artístic digne de delogi. ©A-Bofill La proposta de l'escenari giratori de Damiano Michieletto no ha acabat denairar-se amb èxit. La mirada excessivament grisa pesa massa. En algun moment, els diferents espais, -l'espai dels rics i l'espai dels pobres- fan sentir l'opressió daquest amor que sorgeix a la llum a través de la mort. Els espectadors van ser molt agraïts; van ovacionar tots els moments àlgids de l'òpera que va tenir un final apoteòsic. Text: Carme Miró

Mar, 16 de jul de 2019 13:57

Audiencia: 1.000**Ranking:** 2**VPE:** 1,00**Página:** 1**Tipología:** online

Radvanovsky y Beczala protagonizan 'Luisa Miller' en el Liceu

Martes, 16 de julio de 2019

16/7/2019 | Programa: Luisa Miller, de Verdi Lloc i dia: Gran Teatre del Liceu Barcelona. 14/07/2019. Gran Teatre del Liceu. Verdi: Luisa Miller. Sondra Radvanovsky, Piotr Beczala, Michael Chioldi, JNai Bridges, Dmitry Belosselskiy, Marko Mimica, Gemma Coma-Alabert, Albert Casals. Dir. de escena: Damiano Michieletto. Dir. musical: Domingo Hindoyan. Sin haberlo previsto como tal, lo cierto es que a Christina Scheppelmann le ha salido un cierre espléndido de su etapa artística con esta Luisa Miller de Verdi, con un cartel propio de cualquier primer teatro del mundo. La función fue un auténtico festival de voces, sobre todo gracias a la pareja protagonista que integraban la soprano Sondra Radvanovsky y el tenor Piotr Beczala, ambos en estado de gracia. Ella ofreció un generoso recital de recursos técnicos y expresivos, deleitando al respetable con una logradísima media voz, regulando su instrumento a placer, con sonidos mínimos que sin embargo llenaban el teatro con una presencia increíble. Radvanovsky consolida así una relación verdaderamente feliz con el Liceu, cuyo público le ha ovacionado ya cerradamente en partes como Aida, Norma o Maddalena di Coigny. Ojalá este vínculo tenga continuidad por muchos años; los teatros están hoy faltos de estos enamoramientos sinceros entre público y artistas. Radvanovsky, por cierto, atesora un vínculo muy especial con este rol de Luisa Miller, que fue de algún modo el que lanzó su carrera profesional allá por el año 2001, en el Metropolitan de Nueva York. Al lado de la soprano canadiense, no quedó atrás el Rodolfo de Piotr Beczala, ideal desde todo punto de vista, como ya pudimos comprobar hace algo más de un año en Nueva York. Con un timbre bellísimo, exultante de voz, cosechó el aplauso más sonoro de la velada tras una poética e intensa recreación de su gran página en solitario, la esperada romanza "Quando le sere al placido". Más allá de ese instante, Beczala brilló a lo largo de toda la función, con un timbre que corría límpido y pleno por la amplia sala del Liceu. Su fraseo fue elegante y ardoroso a partes iguales, resolviendo con comodidad las no pocas páginas en las que esta partitura pide prácticamente una voz de tenor spinto (la cabaletta "L'ara o l'avella apprestami" o la última escena de la ópera) Lo más interesante de Beczala a día de hoy es que su canto deja la impresión de que, a pesar de la evolución de su instrumento, cantando partes como Don José o Cavaradossi, posee aun sin embargo los medios para cantar con solvencia un Edgardo, un Werther o incluso un Duque de Mantua, como antaño hacían los grandes (Gigli, Bjoerling...). Con Radvanovsky mostró además un espléndido entendimiento, tanto vocal como escénico, lo que contribuyó a redondear el caldeado ambiente de la velada. No es fácil programar Luisa Miller, entre otras cosas porque más allá de la pareja protagonista pide otras cuatro voces de entidad (un barítono, una mezzo y dos bajos), casi como un Don Carlo. El Miller de Michel Chioldi -cuyo timbre recordaba por instantes al del gran Sherill Milnes- convenció por su solidez vocal y por su esmerado fraseo, sobre todo en la segunda mitad de la función (espléndido junto a Radvanovsky en "Andrem raminghi e poveri".) La joven mezzosoprano JNai Bridges, galardonada en el Concurso Viñas de

Mar, 16 de jul de 2019 13:57

Audiencia: 1.000

Ranking: 2

VPE: 1,00

Página: 2

Tipología: online

2017, resolvió también con solvencia su cometido como la Duquesa Federica. Los medios son apreciables, aunque la voz no terminaba de correr por el teatro como la de sus compañeros de reparto. Sonoro y noble el Conde Walter de Dmitry Belosselskiy, a pesar de algún exceso vociferante en su fraseo; sus medios son imponentes y quizá tiende a exhibirlos en demasía. Buena labor también del italiano Marko Mimica dándole la réplica como Wurm. Y solventes y profesionales en sus breves cometidos las voces de Gemma Coma-Alabert y Albert Casals. Debutante en el foso del Liceu, el maestro venezolano Domingo Hindoyan -a la sazón esposo de la soprano Sonya Yoncheva, quien se encontraba en el público ayer- firmó una dirección detallada, compacta y fluida, siempre atenta a la escena y preocupada por el balance con las voces. Dejó buena impresión entre el público local y sería bueno volverle a ver al frente de la orquesta del teatro en años venideros. El conjunto sinfónico del Liceu respondió con su solvencia de los últimos tiempos, con buenas intervenciones de los solistas, como el clarinete, tan requerido en esta partitura. Un tanto decepcionante en cambio la producción de Damiano Michieletto, de quien cabía esperar una óptica más ambiciosa. Cabe decir en su descargo que el libreto de esta ópera roza lo imposible, con una adaptación de Salvatore Cammarano que dista mucho del calado original de Kabale und Liebe (Intriga y amor) de Schiller. Michieletto juega a un discurso psicológico que no termina de resolverse con fortuna, salpicado de proyecciones desnortadas y con una dirección de actores francamente rutinaria. Procedente de la Ópera de Zúrich, no deja de ser un trabajo solvente, sí, pero poco estimulante. El propio Michieletto explica, en el programa de mano, que todo se estructura en torno a un juego de dobles (dobles parejas: dos padres, dos hijos, dos estratos sociales, etc); y de ahí la escenografía, parece obvio, pero desde un punto de vista dramático la idea se queda en la epidermis.

Alejandro Martínez Platea Magazine

Mar, 16 de jul de 2019 14:48

Audiencia: 82.887

Ranking: 5

VPE: 472,45

Página: 1

Tipología: online

Òpera a la ràdio 16/07/2019

Martes, 16 de julio de 2019

LA CIUTAT, AMB MÒNICA GÜNTHER A l'espai Òpera a la ràdio que realitzem al programa La Ciutat en col·laboració amb el Gran Teatre del Liceu, avui amb Pol Avinyó hem parlat de la estrena de Luisa Miller i del concert Lanell sense paraules.

Mié, 17 de jul de 2019 00:18

Audiencia: 1.487.448

Ranking: 7

VPE: 9.370,92

Página: 1

Tipología: online

CRÍTICA DE ÓPeraESPECTÁCULO VOCAL

Miércoles, 17 de julio de 2019

Luisa Miller
Intérpretes: S. Radvanovsky (Luisa), P. Beczala (Rodolfo), M. Chioldi (Miller), D. Belosselskiy (Conde Walter), M. Mimica (Wurm), JNai Bridges (Federica), G. Coma-Alabert (Laura), A. Casals (Aldeano).
Orquesta y Cor del Gran Teatre del Liceu. Dir. Mus.: D. Hindoyan. Dir. esc.: D. Michieletto. Producción del Opernhaus de Zurich
Lugar y fecha: Gran Teatre del Liceu (14/VII/2019)
Público puesto en ...Iniciar sesión

Mié, 17 de jul de 2019 16:59

Audiencia: 12.913

Ranking: 5

VPE: 108,47

Página: 1

Tipología: online

Insuperables

Miércoles, 17 de julio de 2019

Liceu.- Podria haver estat millor? Potser sí, però no sé com. El darrer muntatge de lèpoca Scheppelmann, tot i que la propria temporada està, naturalment, més que fermada i ja anunciada, va ser un castell de focs pel qual tan sols se mocorre un adjectiu: insuperable. Luisa Miller no està entre les obres de Verdi més representades, fins i tot diria que es tracta d'una producció poc habitual, potser perquè ni una de les seves

àries figura a cap llista dentre les més famoses. Una decisió que, sens dubte, formava part de la manera dentendre una funció operística per part del compositor, quan aspirava que tot fos ú, amb fluïdesa, accentuant el factor teatral amb les veus i la música com a protagonistes vehiculars de la història. Per a locació, una història imaginada per Friedrich Schiller, un melodrama romàntic amb moltes lectures i relacions que sanaven entrecreuant, o com diu el director artístic, dues famílies que semblen antagoniques però que són dues cares de la mateixa moneda. Per això, aquesta duplicitat escènica que va voltant, com el món, sense aturar, amb una il·luminació estèticament impecable, signada per Hans-Rudolf Kunz, i al servei de la narració. Quasi perfecte pel que fa a aquest vessant, si no fos per la presència metafòrica dels dos nens que serveixen tan sols per explicar el que ja és evident. Detall sense importància. Insuperable també va ser la parella protagonista, amb les expectatives tan amunt com fos possible. Piotr Beczala i Sondra Radvanovsky no tan sols no varen decebre, sinó que varen apujar fins a linfinit les seves intervencions fins a arribar a la perfecció absoluta, si és que existeix. Si amb la veu varen fer un autèntic cànon verdià, pel que fa a precisió, coloratura, expressivitat, modulació o uns filats i refilets antològics per part de Radvanovsky, amb un Tu puniscimi, O signore inoblidable, o un Quando le sere al placido chiaror dun ciel estellato per part de Beczala, que va fregar el bis com a mínim el públic que omplia el Liceu ho va intentar. El capítol dramàtic també el varen brodar, amb una escena final en la qual l'emoció vessava lescenari i traspassava la quarta paret. Però no tan sols, Dmitry Belosselskiy, Marko Mimica i Michael Cioldi, com a compte de Walter, Wurm i Miller, respectivament, no varen abaixar el nivell de la parella protagonista, com la intensa i determinada direcció, com el cor de Conxita García. El quartet final del primer acte, amb el cor i l'orquestra, I cenni miei si companio, podria ser el resum de la cota de tot plegat. Insuperable, per si de cas no havia quedat clar.

Jue, 18 de jul de 2019 09:30

Audiencia: 6.171

Ranking: 4

VPE: 13,58

Página: 1

Tipología: online

Crítica: Luisa Miller, tradición de grandes voces

Jueves, 18 de julio de 2019

Luisa Miller, tradición de grandes voces Luisa Miller de Verdi. Dmitry Belosselskiy, Piotr Beczala, JNai Bridges, Marko Mimica, Michael Chioldi, Sondra Radvanovsky, Gemma ComlaAlbert, Albert Casals. Dirección musical: Domingo Hindoyan. Dirección de escena: Damiano Michieletto. Orquesta y Coro del Gran Teatro del Liceo, Barcelona 17-VII-2019. Llegó el último título de la actual temporada del Liceo, que tiene una significación especial por varios motivos. Es el último de la era Christina Scheppelmann, a quien se le dedicó una cena de despedida días atrás. Es también, en cierto modo, el

regreso a lo que fue la tradición de grandes voces hace algunas décadas. A Sondra Radvanovsky y Piotr Beczala no se les tienen cualquier teatro. Era por tanto uno de los títulos más esperados de la temporada y no defraudó. Parece que el teatro está decidido a buscar un compromiso afectivo con las grandes voces que le suponga una mayor facilidad en su contratación. Me cuentan que Radvanovsky se ha ofrecido a grabar en inglés el aviso de desconectar los móviles. Detalles de unión con el teatro. Pero lo que un día fue suficiente para el Liceo y le creó fama en todo el mundo ya no es suficiente en los tiempos actuales. Hoy es necesario contar con una orquesta y un coro de primer nivel y ello ha de ser una preocupación fundamental del nuevo equipo directivo. En estas mismas fechas el Teatro Real ofrece Il Trovatore y Giovanna DArco, un gran Verdi y uno menor. Luisa Miller, decimoséptima ópera en su producción, no es ni una ni otra cosa: Verdi respira por todos los poros pero no llega aún a la enjundia del Rigoletto dos años posterior. Los cuerpos estables del Liceo han de realizar un esfuerzo por ponerse a la altura de los del Real. Domingo Hindoyan, en carrera ascendente, dirigió con viveza e incluso matiz, pero orquesta y coro son los que son. La puesta en escena firmada por Damiano Michieletto no aportó nada especial, no supo manejar el coro y mareó en ocasiones con el movimiento giratorio. La clave: la pareja protagonista. Sondra Radvanovsky ha tardado en consolidarse como una de las tres o cuatro mejores sopranos de la actualidad. Aún recuerdo aquella, entonces joven, que cantó unas impresionantes Visperas sicilianas en Viena bajo dirección de Gómez-Martínez. Tantas octavas las tenían muy pocas cantantes y asombró en el célebre Bolero. Sus bazas son caudal vocal, magnífica

Jue, 18 de jul de 2019 09:30

Audiencia: 6.171

Ranking: 4

VPE: 13,58

Página: 2

Tipología: online

proyección, gran extensión, agudos sólidos, buena dicción, amplio fiato y la capacidad para servir a las partituras respetando dinámicas, filados en definitiva, una técnica como tienen pocas. Escribía José María Irurzun en su previo que posiblemente debutaba el papel. Funcionó mucho mejor en la segunda parte, más adecuada a sus características de soprano spinta que en la primera, casi de soprano de coloratura. Fue muy ovacionada en su aria principal, que no tiene la belleza de la del tenor y estuvo magnífica en la parte final, esa parte con duo con su padre, duo con el tenor y trío en la que Verdi parecía no saber cómo terminar o se emborrachó de inspiración. Piotr Beczala se halla a la cabeza de los tenores. Primo tenore absoluto gritó un espectador. Un auténtico tenor, con homogeneidad y facilidad en todos los registros y una voz preciosa. Magnífico en su aria, una de las más bellas que escribiera Verdi. Era difícil mantener el nivel de la pareja y Michael Chioldi, el padre de Luisa, resolvió la papeleta sin demasiada sutilidad. Mejor el sólido Walter de Dmitry Belosselskiy y el Wurm de Marko Mimica. Correcta JNai Bridges como Federica. Una representación en la que, sin nada que pueda alterarlo, se dejó el protagonismo a las voces y éstas arrastraron al público a un entusiasmo que hizo regresar las grandes noches del Liceo. Gonzalo Alonso

Jue, 18 de jul de 2019 11:02

Audiencia: 822

Ranking: 4

VPE: 1,64

Página: 1

Tipología: online

BARCELONA / Una fiesta vocal cierra la temporada del Liceu

Jueves, 18 de julio de 2019

18/07/2019 Barcelona . Gran Teatre del Liceu. 14-VII- 2019. Luisa Miller , de G. Verdi. Sondra Radvanovsky, Piotr Beczala, Michael Chioldi, Dmitry Belosselsky, Marko Mimima, JNai Bridges. Coro y orquesta del Liceo. Director musical: Domingo Hindoyan. Director de escena: Damiano Michieletto. Producción de la Ópera de Zúrich. El Liceo cierra con éxito su temporada de ópera con una moderna producción de Luisa Miller estrenada en la Ópera de Zurich en 2010 que, gracias a la espectacular actuación, siempre in crescendo, de la soprano estadounidense Sondra Radvanovsky y el tenor polaco Piotr Beczala, desató pasiones en el coliseo de la Rambla. El director de escena italiano Damiano Michieletto propone una lectura teatral más bien confusa de este gran título verdiano de transición, en clave psicoanalítica, que centra su mirada en la relación entre padres e hijos y muestra el amor desde la infancia de Luisa y Rodolfo y su trágico fina, fruto del odio y el enfrentamiento entre sus respectivos progenitores. Funciona bien la escenografía de Paolo Fantín, un espacio giratorio y fragmentado que, como si fuera un juego de espejos, ambienta la acción en cuatro habitaciones y dos niveles de vivienda que corresponden a la burguesía y la clase social inferior. Decepciona en el foso el joven director venezolano Domingo Hindoyan: falta sentido verdiano en el pulso del relato, conducido en un permanente tira y afloja, con contrastes contudentes y más fuerza que finura en los detalles. Responden con entrega y oficio la orquesta y coro del teatro, pero sin el brillo que, por fortuna, ofrecen las voces, cuestión siempre determinante cuando se trata de pasiones verdianas. De hecho, la pareja de divos que encabeza el reparto, es tan notable que cabe hablar de auténtica fiesta vocal. Radvanovsky, con mágicos pianísimos y una escena final impresionante y Beczala -estuvo magnífico en Quando le sere al placido afrontan la exigente escritura verdiana con valentía y acentos intensos en las escenas de mayor dramatismo son voces muy líricas- y emocionan con una canto de belleza y expresividad arrolladora. En el resto del reparto hay voces potentes, pero en cuestiones de elegancia y fraseo se mueven a años luz de la pareja protagonista. El barítono norteamericano Michael Chioldi luce un caudal generoso y canta con arrojo y trucos veristas, muy en la línea de un Sherril Milnes. El bajo ruso Dmitry Belosselsky y su colega, el croata Marko Mimica, resuelven sus cometidos con más fuerza que cuidado en los matices. Fue a menos, la mezzosoprano estadounidense JNai Bridges como discreta Federica y en buena forma las dos voces catalanes -la mezzo Gemma Coma-Alabert (Laura) y el tenor Albert Casals (aldeano)-que completan el reparto. Javier Pérez Senz.